

Vážený Otče biskupe,

přijměte od nás tento sborník prací biřmovanců z farností Havlíčkova Borová a Velká Losenice jako poděkování za udělení svátosti biřmování.

V modlitbách budeme prosit Pána Ježíše, aby Vám dal sílu pro nelehkou službu, která Vám byla svěřena.

Při rozhodování, ať Vás vždy osvěcuje Duch Svatý světlem pravdy a pomůže Vám ke správnému jednání.

Biřmovanci

V Havlíčkově Borové dne 1. července 2012

Svatá Anna

„Já jsem si vyvolil za ochranu Ježíše, Marii, svatou Annu...“

Matka Panny Marie. Jméno Anna se překládá jako „milostná, laskavá“. Samotné jméno Anna je hebrejského původu. Anna je jméno pradávné, dá se říct při vzniku lidstva. Byla třetí dcerou kněze Matthana z pokolení Lévy. Její manžel byl Svatý Joachim. Žili ve zbožnosti a tichosti, ze svých zisků spotřebovali vždy jednu třetinu, druhou třetinu rozdali chudým a třetí třetinu obětovali pro chrám. Žili dlouhá léta bez potomků. Neplodnost u Židů byla považována za výraz nepřízně Boží a chrámový kněz dokonce jednoho dne z toho důvodu odmítli přijmout oběti, které chrámu přinesli. Hluboce ponížený Joachim odešel do pouště, kde se čtyřicet dní postil a modlil k Bohu. Prosby obou manželů byly nakonec vyslyšeny a archanděl Gabriel přinesl Joachimovi a Anně radostnou zvěst, že jim Bůh sešle dceru Marii, která bude radostí celého světa, a budou ji blahoslavít všechna lidská pokolení. Skutečně se jim přes vysoký věk narodila dcera Marie, která se později stala matkou samotného Spasitele světa.

Svatá Anna se údajně dožila vysokého věku.

Svatá Anna je patronkou matek a manželství, šťastného porodu, patronkou horníků, mlynářů, truhlářů, tkalců, krejčích, provazníků, čeledínů.

Svatá Anna slaví svátek 26. července, který je dnem mých narozenin.

Svatý Jakub

Pocházel ze Sýrie. O jeho prvním životním období mnoho nevíme. Na začátku dospělosti zprvu vedl sv. Jakub s Evženem asketický život poustevníka v horách Kurdistánu a stal se mnichem.

V roce 309 byl jmenován prvním biskupem v Nisibis (dnešní Nusaybin) v Mezopotámii, na území Turecka. Toto město se brzy stalo významným křesťanským centrem.

Jakub byl také duchovním rádcem a učitelem sv. Efréma. V Nisibis vystavěl velkou baziliku a teologickou školu. Starosti mu dělalo ohrožování města perskými útoky a prý se vyznamenal i jako jeho obhájce. Vystupoval proti arianismu a r. 325 se účastnil 1. nicejského koncilu.

Zemřel ve svém městě a pohřben byl v basilice. Při odstraňování její zříceniny byl objeven jeho hrob. Jeho ostatky se dnes nachází v Edessa. Ucíván je převážně v Sýrii, na Východě.

Jakub spolu s Petrem a svým bratrem Janem, patří k apoštolům, kteří mají k Pánu nejbližší. Jsou při vzkříšení dcerky Jairovy, při proměnění Páně na hoře Tábor a byli také s Ježíšem, když se modlil v Getsemanské zahradě.

Svatá Lucie

Svatá Lucie je jedna z katolických a pravoslavných svatých. I když pocházela z dobré a poměrně bohaté rodiny ze Syrakús, svůj majetek rozdala chudým. Byla udána jako křesťanka a musela podstoupit mučednickou smrt. V době pronásledování odmítla ruku pohanského aristokrata. Když se dozvěděla, že tento pohan na ní miluje její oči, vyřízla si je a předala mu je. Panna Marie jí však do druhého dne zrak vrátila. Správce se rozhodl nechat ji zneuctít a poslat do nevěstince, ale jako zázrakem s ní nikdo nemohl pohnout. Nikdo nedokázal zlomit její vůli a než jí prokláli krk mečem, předpověděla pád císaře Diokleciána a povolení křesťanství.

Svatá Lucie bývá zobrazována s vlastníma očima na talíři a s palmovým listem jako znamením mučednictví. Bývá také zobrazována s provazem, kterým ji spoutali, s mečem, kterým jí prokláli krk a s voly.

Svátek má 13. prosince. O svátku svaté Lucie se traduje, že „noci upije, ale dne nepřidá“. Je patronkou slepých, kajících se nevěstek a pomocnicí při očních nemocech. Také opatruje švadlenky, kočí, sklenáře a brousíře. Bývá chápána také jako ochránkyně proti čarodějnicím.

Svátek sv. Lucie byl určen především pro ženy a dívky – byl pro ně dnem odpočinku, protože nesměly prát ani příst.

Její jméno pochází z latinského lux, což znamená světlo. Zpívá a dává naději, že po tmě se k nám vrátí světlo. Jméno Lucie je tedy plné světla.

Svatá Anežka Česká

Anežka Česká se narodila roku 1211 jako dcera krále Přemysla Otakara I. Velice mě zaujalo, že ona, dcera krále, měla jiné priority než ostatní takto postavení. Majetek pro ni nebyl důležitý, zajímal ji život chudých a nemocných. Odmítla i významnou nabídku k sňatku od císaře. Měla zcela jinou představu o svém životě – Bůh byl pro ni ten, kterého milovala, kterému sloužila. Jejími vzory byli sv. František a sv. Klára z Assisi, se kterou si také dopisovala. Rozhodla se žít naplno v péči o chudé a nemocné a sloužit Bohu. Založila v Praze klášter klarisek a r. 1234 do něj vstoupila. Přijde mi obdivuhodné, že se jako královská dcera odhodlala stát členkou tohoto chudého, skromným životem žijícího řádu.

Pečovala o klášter, jehož byla abatyší, založila i špitální bratrstvo, které později nechala přetvořit v samostatný mužský řád křižovníků s červenou hvězdou. Zemřela 2. března 1282. Papež Jan Pavel II. ji v bazilice sv. Petra v Římě 12. 11. 1989 slavnostně svatořečil.

Anežku Českou jsem si vybrala za svoji biřmovací patronku, protože věnovala život péči o chudé, dokázala se vzdát majetku, spoléhat na víru a také, protože je patronkou Čech. V různých zemích jsou různé politické situace, odlišné podmínky pro život a názory na víru. Proto se chci ke svaté Anežce České modlit jako ke své biřmovací patronce, aby ve mně, člověku žijícím v Českém státě, víru posílila.

Marie Magdalena

22. července

Postavení: učednice Páně

Patron: kajícníků, studentů, zajatců, svedených, zahradníků a hlásí se k ní mnoho dalších řemesel

Atributy: nádobka s mastí, kříž, kniha, lebka; zobrazována bývá také jako kajícnice v jeskyni nebo s anděly

Pocházela z Magdaly od Genezaretského jezera. Křesťanská tradice se na ni vždy dívala tak trochu jako na potvrzení Ježíšových slov: "Přišel jsem spasit hříšníky!" Současní vykladaelé shodně s martyrologiem ukazují Marii Magdalénu jako ženu, ze které Ježíš vyhnal sedm zlých duchů či démonů. Sedmička je symbolickým číslem plnosti. Marie Magdalena do setkání s Kristem žila v nějakém těžkém duševním stavu či rozpoložení, které se mohlo týkat i těla. Marie Magdalena je obrazem zdánlivě ztraceného života, který skrze Krista se stává životem silně prožívané lásky, pro kterou jako první hovořila se zmrtvýchvstalým Kristem. Zmínku o vyhnání duchů spojovali západní církevní otcové s příběhem Marie, o níž Ježíš v domě farizeově řekl: "Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velkou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje." Kristus jí dal smysl života a z ní se stala věrná a milující duše. Pravidelně bývala ve skupině žen, které Ježíše doprovázely, starající se o jeho běžné lidské potřeby, ale byla i na jeho bolestné cestě, kde apoštolové chyběli a pod jeho křížem. Setkání s Ježíšem po zmrtvýchvstání u jeho hrobu popsal sv. Jan ve 20. kapitole evangelia: *Marie Magdaléna vyšla první den po sobotě už za tmy ke hrobu. Uviděla odvalený hrobní kámen a běžela to říci nejdříve Petrovi. Za nimi se vrátila zpět ke hrobu, kde Ježíše při setkání považovala zprvu za zahradníka, ale jak ji on oslovil, ona zajásala s radostným zvoláním "Rabuni!", v překladu Mistrě!* A Marie Magdalena se stala první hlasatelkou radostné zvěsti, o níž svědčila i svým životem. Dle některých odešla s Lazarem až do Provensálska, tedy na dnešní území jižní Francie. Mnohé zmínky svědčí o jejím příchodu do Efezu, kde zemřela a byla pohřbena. To tvrdí zejména východní církve, jejímž přičiněním byly ostatky sv. Marie Magdaleny asi na přelomu 10. století údajně přeneseny do Cařihradu. Na Západě se ale také objevila v 11. století zpráva, že za křížáckých výprav se její ostatky dostaly do Vézelay v Burgundsku.

Marii Magdalenu jsem si vybrala, protože byla jedna z žen u Ježíšova hrobu, což mi vždy bylo sympatické a velmi mě zaujalo, že Ježíše věrně doprovázela na jeho cestách. Kristus byl jejím smyslem života a zachránil ji před zlými duchy. Podle mě toto byl od Ježíše jeden z dobrých skutků a Marie Magdalena si ho potom moc vážila. Podobně bychom si měli i my vážit Krista a milovat ho, protože pro nás dělá mnoho dobrého.

Svatá Kateřina Alexandrijská

Kateřina (*aei Katharina – stále čistá*) žila již před spousty lety a záznamy o její existenci jsou jen těžko dohledatelné, ale po staletí se předávaly příběhy. Příběhy, které jsou základem, každého svatého. Přesto, že její životopis je znám jen velmi stručný, musím říct, že je úžasný. Aby mladá dívka zvládla tolik, co ona, musela mít opravdu pevnou víru, kterou si mi možná ani neumíme představit. Musela mít víru, která naplňovala celou její existenci, protože jak by někdo jinak mohl obětovat to nejdůležitější, co má, když by nevěřil, že je to správné, když by nevěřil, že vlastně vůbec svůj život neztrácí.

Trvalo mi docela dlouho, než jsem našla jméno, které by se hodilo k tomu mému. Vážně dlouho jsem přemýšlela. Nejprve nad těmi, které znám, potom jsem hledala náhodně, a potom podle toho, jak jméno znělo. A přesto, že jsem prvními dvěma způsoby objevila spoustu úchvatných svatých, lidí, kteří by mohli být víc než jen patronem a ochráncem, necítila jsem u nich to, co jsem cítila, když jsem si četla o svaté Kateřině.

Krásná, silná dívka, která svou moudrostí a svým důvtipem zachránila lidi, kteří by se mohli zdát předurčení k zániku. A přesto, jediná dívka dokázala něco úžasného. Nevím přesně, asi to nedokážu popsat správně, ale najednou jsem cítila ochranu, přítele a vzor, který jsem za celou svou dosavadní existenci v nikom nenašla.

Ona pro mě v tu chvíli byla andělem, kterého jsem si vybrala, a připadalo mi, že i ona si vybrala mne. V tohle já věřím. A základem křesťana je přeci víra. A i kdyby nic z toho nebyla pravda, stejně nikdy nezapomenu na pocit, který jsem cítila a úctu, kterou získala. Nevím proč, ale ona je někdo, koho jsem hledala celý život a náhoda a ironie je v tom, že jsem si ji nevybrala proto, že bych měla nějaké vnuknutí, vizi nebo pocit, ale prostě se mi jenom líbilo, jak její jméno zní.

Rozhodně nevím, jak jsem ji našla, nebo proč jsem si vybrala svatou, která možná ani neexistovala, ale vím, proč jsem se rozhodla vytrvat. Protože ona mi dala sílu, o které jsem netušila, že ji někdy budu potřebovat. O které jsem netušila, že kdy budu mít. Kateřina je žena nazývaná mnoha jmény. Žena, která byla tak krásná, že každý vladař by před ní poklekl na kolena. Tak moudrá, že by mohla učit nejvyšší učitele. A ona si přesto vybrala život jen s jediným.

Kateřina je také nazývaná jako Svěťice, která odmítla císaře. Její životopisy se vždy o něco liší. Jedny legendy říkají, že jí císař nechal popravít, protože ho odmítla, druhé, že to bylo pouze z čiré nenávisti proti křesťanům, a další říkají obojí. Přesto všechny mají něco společné. Říkají, že byla krásnou, moudrou a vzdělanou ženou, která se zaslíbila Bohu. Ženou, která přesto, že všichni stáli proti ní, byla odhodlána a nebála se postavit nikomu. Narodila se v Egyptě v Alexandrii na konci 3. století. Byla krásná, moudrá a vzdělaná. Zнала všechny díla velkých pohanských filozofů, ovládala řečnické umění a mluvila několika jazyky. Mnozí bohatí se ucházeli o její ruku, ale ona prohlásila, že ji dá jen tomu, kdo ji předčí ve vědomostech, kráse a moudrosti. Jednou ji její matka, která byla tajnou křesťankou, uprosila, aby se setkala s moudrým starcem, který žil v jeskyni nedaleko města. Ten jí řekl, že zná chlapce, který převyšuje její představy. Kateřina zahořela touhou uvidět tohoto nebeského ženicha. Když se se starcem loučila, dal jí ikonu Bohorodičky s dítětem.

Svatý Jan Nepomucký

O životě Jana i jeho rodiny víme jen málo, protože sám nikdy nepocítil potřebu sepsat alespoň část svého života.

Svatý Jan Nepomucký se narodil okolo roku 1345 v Pomuku jako syn soudce. Studoval na pražské univerzitě a r. 1380 byl vysvěcen na kněze a stal se farářem v kostele sv. Havla. R. 1389 byl Jan jmenován vikářem pražské arcidiecéze Janem z Jenštejna.

Církev v době, ve které se Jan stal významným úředníkem, trpěla dlouholetým dvojpapežstvím a král Václav IV. se snažil využít jejího oslabení k tomu, aby si ji alespoň v Čechách co nejvíce podřídil. Pečlivý úředník, důsledně hájící práva církve, mu nutně musel překážet.

K otevřenému střetu došlo v r. 1393. Václav IV. chtěl zřídit v Čechách další biskupství, v jehož čele by stanul jemu oddaný prelát. K financování biskupství chtěl využít bohatý benediktinský klášter v Kladrubech, jehož opat Racek byl již velmi vysokého věku. Když Racek zemřel, Václav IV. nebyl v Praze. Toho využili benediktini k okamžité volbě nového opata, jehož v nejkratší možné lhůtě generální vikář Jan z Pomuku z titulu svého úřadu potvrdil. Když se král vrátil do Prahy, bylo již pozdě cokoli měnit. Přesto král svolal jednání s představiteli arcidiecéze, mezi nimiž byl i Jan. Během něj nechal všechny účastníky zatknout. Unikl pouze arcibiskup. Ostatní zatčení byli vyslýcháni, Jan a jeden z jeho úředníků na mučidlech. Zatčení však nepodléhali králově jurisdikci, ale jakožto duchovní, pod církevní soud. Král proto nechal propustit všechny, kromě Jana, kterého nechal ještě téhož dne 20. března 1393 utopit ve Vltavě. Janovo tělo bylo nalezeno v řece.

Svatý František Xaverský

Narozen 7. dubna 1506 v Castillo de Javier.
Zemřel 3. prosince 1552 na ostrově San Čoan.

František studoval v Paříži, kde se seznámil se svým nejlepším přítelem Ignácem z Loyoly. Spolu se svými přáteli jsou uchváteni myšlenkou Tovaryšstva Ježíšova. Je papežem vyslán roku 1541 na Dálný Východ jako papežský legát. Už během cesty zjišťuje, že portugalští úředníci a vojáci nejsou správným křesťanským vzorem pro místní obyvatele. Proto začíná ve městech, kterými putuje, kázat, zpovídat a vyučovat. Putuje také na mys Komorin, kde žijí lovci perel. Roku 1545 se vydává do nově objeveného Japonska. Zde zjišťuje, že jsou Japonci vzdělanou kulturou. Přijali ho vlídně, vyslechli jeho učení. Ale díky nepřesnostem v překladu se jich mnoho neobrátilo. Zůstal zde asi 2 roky a pokřtil jen asi 1500 Japonců. I přes to se zde křesťanství udrželo.

Poté se chtěl dostat do Číny, která byla pro cizince zapovězená. Proti tomu se postavil místodržící. František se tam chtěl dostat tajně, proto byl domluvený s jedním Číňanem, který ho měl převést na loďce. Jenže ten ho vysadil na ostrově a nechal ho tam. Zde František umírá v silných horečkách.

Stal se patronem misionářů, východních misií, námořníků, za dobrou hodinku smrti, katolického tisku, proti moru, proti bouři.

Svatý Jiří

Narodil se kolem roku 270 našeho letopočtu v dnešním Turecku.
Zemřel jako mučedník 23. dubna 303 v Palestině.

Narodil se do křesťanské rodiny. Jeho otec byl římským důstojníkem a matka byla Palestinka. Po vzoru svého otce se stává vojákem. Dokazoval, že je dobrým a správným vojákem, díky čemuž byl povyšován. Nakonec se stává členem osobní stráže císaře Diokleciána. Ten po něm požaduje, aby se účastnil mučení a pronásledování křesťanů. Jiří se proti jeho rozhodnutí vzepte, přizná, že je také křesťan a kritizuje císařovo jednání. Rozzuřený Dioklecián ho nechává mučit a nakonec popraví stětím hlavy za zradu.

Nejznámější legenda o Jiřím vypráví o tom, jak si u pramene zásobujícího město Silene v Libyi postavil hnízdo drak. Obyvatelé museli každý den kvůli vodě na chvíli vylákat draka z hnízda. Jako návnada sloužila lidská oběť určená losem. Když los padl na královskou dceru, zoufalý král marně prosil o milost. Princezna byla předložena drakovi. V pravou chvíli se objevil sv. Jiří zrovna kolem projíždějící, postavil se drakovi, zabil ho a princeznu zachránil. Vděční občané se zřekli pohanství a přijali křesťanství.

Většinou je zobrazen jako mladý rytíř v plné zbroji na bujném oři, jak kopím potírá lítou saň, která se před ním svíjí. Ta značí buď zlého ducha, nebo pohanství.

Stal se patronem:

povolání: jezdců, lukostřelců, průzkumníků, vojáků, zvědě, agronomů, hospodářů, řezníků, rolníků, sedláků, zemědělců a dalších;

zemí: Anglie, Libanonu, Litvy, Malty, Německa, Kanady, Palestiny, Řecka;

proti nemocem: kožním nemocem, moru a epidemiemi, lepře, oparu, syfilisu.

Svatá Anna

Jméno Anna je hebrejského původu, kde lze přepisovat jako Chana, v překladu milostiplná či milá. Anna společně se svatým Jáchymem byli údajní rodiče Panny Marie. Svatá Anna se stala ochránkyní matek a manželství, šťastného porodu, patronkou horníků, mlynářů, truhlářů, tkalců, krejčích, provazníků a také čeledínů.

Její ochranou se zaštitila i taková města, jakými jsou Florencie, Innsbruck, Neapol a celé země jako Bretaň nebo Quebec. Zbožní křesťané se k ní přicházeli modlit za déšť, proti bouři, ale například i za nalezení ztracených předmětů. Někdy je svatá Anna, a to zejména v uměleckých zobrazeních, označována jako „samodruhá“ a samotřetí. Jedná se o staročeské výrazy. Výraz „samodruhý“ se používal pro matku, která již nebyla sama, protože nosila dítě. Výraz samotřetí, pak pro babičku, která vychovala dceru a ta zase dceru, nebo syna. Její atributy jsou závoj, kniha, nezletilá Panna Maria a menší figura Panny Marie s Ježíšem v náručí.

Podle svatého Jakuba byli manželé zřejmě dosti prosperující pastýři, kteří výtěžek svého hospodářství spravedlivě dělili mezi jeruzalémský chrám, pomoc chudým a vlastní potřeby. Problémem bylo to, že neměli děti. Neplodnost u Židů byla považována za výraz nepřízně Boží a chrámoví kněží dokonce jednoho dne z toho důvodu odmítli přijmout oběti, které chrámu přinesli. Hluboce ponížený Jáchym odešel do pouště, kde se čtyřicet dní postil a modlil k Bohu. Po čtyřiceti dnech se mu zjevil anděl a oznámil mu, že jeho modlitby byly vyslyšeny a slíbil jim narození dítěte. Skutečně se jim přes vysoký věk narodila dcera, které dali jméno Marie. Otec zemřel krátce po jejím narození a Marie byla ve třech letech předána do výchovy správě jeruzalémského chrámu. Svatá Anna se údajně dožila vysokého věku. Svatá Anna byla široce uctívána v lidových vrstvách i bez oficiálního požehnání církve. Doložen je až dopis papeže Urbana VI. z roku 1378, kdy povoluje Anglii uctívání sv. Anny jako světice. Ve 4. století a pak znovu v 15. století se rozhořel uvnitř katolické církve spor, zda v případě Anny nedošlo také k neposkrvněnému početí jako v případě Panny Marie. Tato myšlenka bylo v roce 1677 definitivně zamítnuta.

Svátek svaté Anny je od dob papeže Řehoře XIII. slaven společně se svátkem svatého Jáchyma 26. července. K datu se váže pranostika: „Svatá Anna, chladna z rána“. Kromě Svaté Anny, matky Panny Marie, existuje v křesťanské hagiografii svatá Anna, vdova a prorokyně, o které se zmiňuje ve svém evangeliu Svatý Lukáš. Byla to nábožná stařenka žijící v Jeruzalémě. Po smrti svého manžela žila neustále v chrámu, modlila se a postila, a všem příchozím prorokovala příchod Spasitele. Její svátek je v církevním kalendáři zařazen na 1. září.

Svatá Anežka Česká

Biřmovací jméno: Svata Anežka Česká – narozena 20. 1. 1211

- Nejmladší dcera Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské
- 1214 – již ve třech letech, je Anežka zasnoubena s polským vévodou Boleslavem a dána na výchovu k sv. Hedvice do kláštera v polské Třebnici.
- 1217 – po smrti dětského snoubence, je vrácena do vlasti, a dána na další výchovu do kláštera v Doksanech.
- 1219 – Anežka zasnoubena Jindřichovi a poslána na výchovu k rakouskému dvoru vévody Leopolda do Vídně.
- 1225 – se Anežka, po zrušení zasnoubení, vrací z Vídně do Prahy.
- 1230 – zemřel Přemysl Otakar I. - otec Anežky. Ta se začala plně věnovat zbožné činnosti a vstoupila do řádu sv. Kláry.
- 1234 – přijímá řeholní roucho a stává se první abatyší nového kláštera pražských klarisek. Spolu s matkou Konstancí zakládají špitál u sv. Haštala a klášter Na Františku.
- 1240 – zemřela královna Konstancie, matka Anežky. Byla pohřbena v Tišňovském klášteře, který založila.
- Anežka se zasloužila za přesunutí pohřebiště českých panovníků z kostela sv. Víta na Pražském hradě, do kláštera Na Františku.
- Byla zbožnou následovnicí františkánského ideálu i moudrou rádkyní své královské rodiny.
- 1282 – Anežka zemřela 2. března ve svém klášteře Na Františku a je pohřbena na Smrtnou neděli v kapli Panny Marie.
- Již v roce 1328 žádá Eliška Přemyslovna o její svatořečení. To se nepodařilo po dlouhá staletí ani za mocné přímluvy pražských arcibiskupů, panovníků – jako Jan Lucemburský, pak jeho syn Karel IV., pak Leopold II. Habsburský.
- Teprve až arcibiskup kardinál B. J. Schwarzenberg dosahuje v roce 1874 prohlášení Anežky za blahoslavenou.
- Svatořečená byla 12. listopadu 1989 papežem Janem Pavlem II.

Zvolila jsem si svatou Anežku Českou pro její dobročinnost, milosrdenství a pokoru spojenou s láskou ke všem lidem, zvláště k chudým a opuštěným. Pomáhala nemocným a starým, šířila pokoj a smíření, s velkým uměním diplomacie usmiřovala a dávala novou naději.

Svatá Anežka Česká

Anežka Česká se narodila v Praze z manželství krále Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské v roce 1211. Jako královskou dceru ji chtěli několikrát provdat nejen za krále, ale i za císaře. Ona však nabídky k sňatku odmítla, protože se chtěla zaslíbit Bohu a vroucně se za své povolání modlila. Nakonec jí bylo vyhověno a ona se mohla plně oddat službě Bohu.

V roce 1233 založila v Praze špitál sv. Františka, chudobinec a útulek pro pocestné. Zároveň k péči o nemocné založila špitální bratrstvo a vzápětí založila klášter Na Františku. Zde byly prvními řeholnicemi klaristky. Anežka vstoupila do řádu v roce 1234 a po složení věčných slibů se Na Františku z vůle papeže stala abatyší. Anežka je jedinou ženou, která založila i mužský řád. V roce 1237 papež Řehoř IX. na její žádost potvrdil pražské špitální bratrstvo jako rytířský řád Křižovníci s červenou hvězdou.

Anežka pomáhala chudým, trpícím, lidem sužovaným nemocí a hladem. Rozdávala naději a povzbuzení. Sama byla v utrpení velmi trpělivá, vynikala mimořádně velkou pokorou a láskou, pro které měla vzor v Ježíši. Celý život se snažila o osobní ryzí svatost a pokoru spojenou s láskou ke spolusestrám, chudým a opuštěným.

Zemřela v Praze v klášteře Na Františku v roce 1282. Od své smrti byla Anežka ctěna jako světice. Až roku 1874 byla uznána za blahoslavenou, kanonizována byla 12. 11. 1989 papežem Janem Pavlem II.

Sv. Anežku Českou jsem si za svoji patronku zvolila proto, že svým životem a prací je pro mě velkou inspirací a vzorem. Stejně jako ona si přeji sloužit druhým z lásky, pomáhat potřebným, nelpět na věcech pozemských, být pokorná a s láskou vzhlížet k Bohu.

Svatá Anežka Česká

Narodila se počátkem 13. století královskému rodu, zemřela roku 1282 a byla svatořečená v roce 1989. Královská dcera byla již den po porodu pokřtěna jako Agnes, Anežka, jménem odvozeným z řeckého „hagné“, tedy „čistá“, „neposkvrněná“... Byla devátým dítětem krále Přemysla Otakara I., a to z druhého manželství s Konstancíí, dcerou uherského krále Bély III.

Dítka byla již v raném věku svázána se státnickými zájmy dvora, a byla tedy zasňubována již v brzkém věku, nejspíše proto, aby pečela přátelské vztahy vladařských kruhů. Nejinak se dařilo i Anežce. A i kdyby neměla tendenci směřovat ke klášternímu tichu a samotě, nakonec by jí k tomuto rozhodnutí donutily nekonečné zásnuby se špatným koncem. Prvním snoubencem se jí měl stát již ve třech letech syn slezského knížete Jindřicha Bradatého. Aby se přiučila dvorským mravům, zbožnosti a jazyku, byla poslána se starší sestrou Annou do cisterciáckého kláštera v slezské Třebnici, který založila její budoucí tchyně Hedvika, manželka slezského knížete. Po třech letech však z potenciálního sňatku sešlo, neboť ženich se Anežce zabil na lovu. Anežka se tedy vrátila a dva roky pobyla v klášteře premonstrátek v Doksanech u Litoměřic. V osmi letech došlo k dalším zásnubám s Jindřichem, synem císaře Friedricha II. Takže bylo načase přiučit se jazyku německému. Anežka byla poslána do Vídně ke dvoru rakouského vévody Leopolda VI. Babenberského. Po šesti letech, roku 1225, byla Anežka opět doma, neboť Jindřichovi mezitím sňatek rozmluvili. Vévoda Leopold mu totiž podstrčil vlastní dceru Markétu. Jindřich sám sice protestoval a prohlásil manželství s Markétou Rakouskou za neplatné, protože bylo uzavřeno bez ohledu na právní smlouvu o sňatku s Anežkou. Nakonec jej však vlastní otec zajal a Jindřich údajně nevyšel z vězení. Sňatek s Markétou značně rozhněval Přemysla Otakara I., který musel předchodí čachry pokládat za urážku vlastního majestátu. Přicházeli ovšem i další ženichové – anglický král Jindřich III. Plantagenet v letech 1226 – 1228, a nakonec sám císař, ovdovělý Friedrich II. v letech 1228 – 1231, který kdysi dívence původně nabízel syna Jindřicha. Mezitím ovšem zemřel autoritativní vladař Přemysl Otakar (1230), vlády se ujal Anežčin bratr Václav, který Anežčiny sklony k řádovému životu znal. Tak byly císařské námluvy roku 1231 zrušeny. Václav přidělil Anežce pozemky Starého města, poblíž Vltavy, na území, v němž se dodnes nachází „anežský areál“, klášter svaté Anežky, sloužící dnes jako součást Národní galerie. Stavební činnost, která vytvářela první gotickou dominantu Prahy, byla zahájena neprodleně – a Anežka celému projektu věnovala své královské věno. Dílo se mělo stát klášterem bratří svatého Františka z Assisi, tedy minoritů, a to nejen mužské, ale i ženské řehole. Současně byl založen v této čtvrti města ještě špitál svatého Františka z Assisi u svatého Haštala, jemuž náležel i kostel svatého Petra Na Poříčí s přilehlými dvory a trojicí vesnic.

Anežka Česká by měla inspirovat všechny lidi, protože byla úžasnou osobou s neskutečně velkým srdcem, неотřesitelnou vírou a ochotou pomáhat druhým lidem. Vzдалa se života v přepychu, což by málo kdo z nás v dnešní době dokázal, ale jí k tomu vedla neskutečně velká láska k Bohu a víra v něj. Proto i já si tuto světici vybrala za svého birmovacího patrona.

Svatý Hubert

Svatý Hubert (zemřel roku 727) pocházel z velmi bohaté šlechtické rodiny. Měl velkou zásluhu na pokřesťanštění Arden. Před svým povoláním byl výborným lovcem a milovníkem hýřivých zábav. Měl prý patřit k družině franckého krále Theodoricha III.. Hubert byl lidumil s dobrým srdcem a byl považován za zastávce spravedlnosti.

V Austrasii se oženil s Floribanou která mu však při porodu zemřela. Legendy o něm povídají, že po těžkém životním osudu jej oslovilo v přírodě při lovu takové nečekané setkání s jelenem, který měl mezi paroží zářící kříž. A promluvil k němu nadpřirozený hlas, který se ho zeptal: „Huberte, proč stále lovíš a honíš zvěř. Je na čase, abys začal hledat mě, který se za tebe obětoval.“ Po tomto zážitku se Hubert stává knězem. Na jeho poslání ho připravoval svatý Lambert. Kolem roku 705 kritizuje sv. Lambert cizoložství krále Pepina a je záhy zavražděn. Po jeho smrti se stal Hubert jeho nástupcem. Své sídlo z Maastrichtu přenáší do Lutychu, kde nechal na místě uložení ostatků sv. Lamberta postavit katedrálu.

V 8. století se v lese v Ardenách snaží Hubert obrátit lid k Bohu a prosil Boha o požehnání úrody. To, co připomínal věřícím a sobě, připomíná i nám: „Pokud žijeme, jsou nám dveře milosrdenství otevřeny. Ti, kdo si je nezvolí, budou muset projít branou zavržení. Uvaž tedy, čím jsi byl, co jsi a čím za krátko budeš! Svá provinění naprav pokáním a smiř se s Bohem!“ Z Furu, kde byl posvětit nový chrám, při cestě zpět do Lutychu onemocněl zimnicí, se všemi se rozloučil a záhy zemřel. Existuje také pověst o nehodě na loďce. V roce 827 byly Hubertovy ostatky přeneseny do chrámu u kláštera v Andin v Ardenách, který byl po něm přejmenován.

Svatá Zdislava

Jako svého patrona při biřmování jsem si vybrala sv. Zdislavu, protože je patronkou rodin, českého národa a kongregace sester dominikánek. Líbí se mi na ní, že plnila jak společenské povinnosti jako hradní paní, tak se i pečlivě starala o svoji rodinu a zároveň vedla duchovní život, z něhož čerpala sílu pro všechny činnosti. Starala se o chudé, mateřsky cítila hlavně s těmi nemocnými a zraněnými, kteří byli upoutáni na lůžko nebo byli postiženi jakýmkoliv neštěstím a pohromou. Podle Dalimilovy kroniky dokonce prý křísila mrtvé, vracela zrak slepým a uzdravovala chromé i jinak nemocné.

Dále je mi blízké, že pocházela ze stejného kraje jako já – narodila se v Křižanově. Provdala se za Havla z rodu Markvarticů, pána na hradě Lemberku v severních Čechách. Měli spolu čtyři děti: Havla, Markétu, Jaroslava a Zdislava.

Když byl její muž ve válce po boku Václava I., starala se o zabezpečení hradu, o všechny obyvatele i hladovějící uprchlíky z vypálených vesnic. Ošetřovala, léčila, přitom kolem sebe šířila klid a důvěru. Sama si odříkala vše, co bylo možné. Modlitba, rozjímání nad Písmem svatým, účast na bohoslužbách a přijímání svátostí byly zdroje, které ji posilovaly. Příkladným životem získávala i druhé, především svého muže, s jehož svolením se stala dominikánskou terciářkou.

K blahorečení Zdislavy došlo roku 1907 Piem X. a ke kanonizaci r. 1995 papežem Janem Pavlem II. v Olomouci.

Ráda bych taky byla ženou s pevným smyslem pro vazbu rodiny, ráda bych svému okolí pomáhala, starala se o něj, šířila klid a důvěru s pomocí modliteb a Písma svatého.

Svatý František s Assisí

Atributy: františkánský hábit, stigmata, kříž, umrlčí lebka, zeměkoule, bořící se dům, jehně a vlk.

Patron: Itálie, ekologie, vlčat (nejmladších skautů), Katolické akce, Filipín.

Život

Svatý František se narodil 5. července 1182 v Assisi, asi 25 km východně od Perugia, dnešního hlavního města stejnojmenné provincie v oblasti Umbria. Františkovův otec, Pietro Bernardone, byl bohatý obchodník s látkami. Matka Jana Picaová pocházela z Francie, patrně z Provence. Při křtu dostal jméno Giovanni (Jan). Protože od matky uměl francouzsky, dali mu kamarádi přezdívku malý Francouz (Francesco). Toto jméno později použil jako své jméno v řádu.

V mládí se František nijak nevymykal ze společnosti bohatých mladíků, kterým bychom dnes říkali zlatá mládež. Stejně jako ostatní miloval truvérské písně a hodlal se stát udatným rytířem. Daleko od pravdy nejsou ani zmínky o jeho bezstarostnosti a marnotratnosti. Aby svou touhu uskutečnil, zúčastnil se František v roce 1201 výpravy proti Perugii. Assisi však bylo poraženo a František strávil celý rok v zajetí, kde trpěl vážnou chorobou, která mu nedovolila zúčastnit se dalšího tažení.

V průběhu vojenského tažení a nemoci měl František četné sny a vidění, ve kterých mu Bůh sdělil, že jeho posláním bude chudoba a služba Ježíši Kristu. Zahodil peníze, vyměnil si oděv s nejbližším žebrákem a žebral u vchodu do baziliky. Po této příhodě putoval po kraji, pomáhal chudým, rozdával svůj majetek, až otci došla trpělivost a vydědil ho. František nějaký čas pobýval v klášteře v Gubbiu, kde pracoval jako umývač nádobí, opravoval kostely v Porziuncule a pomáhal malomocným. Hlásal absolutní chudobu a úplné odevzdání do vůle Boží.

Dílo

Nejslavnějším Františkovým dílem je báseň Píseň tvorstva (Laudes creaturarum). Ta není napsána latinsky, ale v umberském dialektu, dialektu, kterým se hovořilo v okolí Assisi. Píseň byla napsána postupně, na sklonku Františkova života. Mnozí badatelé se totiž domnívají, že na její konečné podobě pracoval bratr Pacifik. Jedná se o zcela zásadní text v literární historii Itálie, neboť není jen jednou z nejstarších dochovaných básní psaných v některém z italských dialektů, ale i vůbec první básní s nespornými uměleckými kvalitami.

Málo známým dědictvím po svatém Františkovi je vánoční zvyk stavění betlémů. On byl totiž patrně první, který v roce 1223 v Grecciu na Vánoce postavil scénu narození Páně v chlévě s živými zvířaty.

Svatá Perpetua

Vivia Perpetua byla urozená, dvaadvacetiletá paní a matka kojence. Pocházela ze vznešených kruhů a měla na živu oba rodiče i dva bratry. Byla horlivou katechumenkou. Žila v Kartágu v Severní Africe. Její umučení se odehrálo roku 202 nebo 203.

V té době, za císaře Septimia Severa, byli křesťané pronásledováni. Pronásledování nejkrutěji postihovalo Alexandrii v Egyptě a Afriku. Klement Alexandrijský píše, že denně bylo vidět křižování a upalování křesťanů.

Perpetua společně s Felicitou (služebná a rovněž mladistvá matka), která se také připravovala ke křtu, a dalšími čtyřmi katechumeny byli zajati. Ve vazbě byli všichni uvězněni pokřtěni. Žalář, v němž byli křesťané uvězněni, byl hrozný; nebylo v něm ani světla, ani vzduchu, takže vězňové mohli sotva dýchat. K tomu trpěli nesnesitelným horkem a surovostí vojínů. Dva jáhnové Tertius a Pompeius podplatili stráž, aby vězňům dovolila denně se zotavovat na čerstvém vzduchu.

Perpetua byla stále přemlouvána svým otcem, aby se zřekla víry. Ona však vytrvala a soudce ji i ostatní odsoudil, že budou předhozeni šelmám na veřejných hrách. Na Perpetuu a Felicitu pustili divokou krávu, která je porazila a vláčela po zemi. Perpetua upadla na bok. Viděla, že její roucho je na jedné straně roztržené, uhladila si ho a více pamatovala na stud než na bolest. Potom podala ruku Felicitě, která byla stržená na zem a pomohla jí vstát.

Obě byly dovedeny k bráně. Perpetua se ohlížela a k údivu všech se zeptala: „Kdy budeme předhozeni té krávě?“ Když slyšela, že už se tak stalo, uvěřila, až když jí ukázali známky utrpení na jejím těle a šatech.

Nakonec byly popraveny mečem. Mladý neobratný kat bodl Perpetuu do žeber. Svátá mučednice vykřikla bolestí, hned se však vzpamatovala, uchopila katovu ruku a přiložila meč na svoje hrdlo.

Zprávy o tomto umučení napsala dílem Perpetua sama den před svou smrtí, dílem pocházejí od křesťanů, kteří byli při mučení přítomni.

Tuto světici jsem si vybrala za svoji biřmovací patronku proto, že i za velmi krutého pronásledování křesťanů se rozhodla jedním stát.

I já bych se vždy chtěla takto neohroženě hlásit ke své víře.

Svatý Petr

Apoštol, mučedník

Narodil se kolem Kristova narození v Betsaidě, v Galilei.
Zemřel kolem roku 67 v Římě.

Poznáme ho podle jeho dvou klíčů, knihy, která znázorňuje evangelium, kohouta při zapření pána Ježíše, ryby jako symbolu křesťanství a berly s třemi příčnými břevny jako symbol papežství.

Svatý Petr je patronem papežů církve, řezníků, truhlářů, zámečníků, kovářů, zedníků, kameníků, soukeníků, rybářů, obchodníků, kajícníků, panen, cihlářů a sklářů.
Je ochráncem proti hadímu uštknutí a krádežím, pomocník při horečce, vzteklině, posedlosti a bolestem nohou.

Petr se původně jmenoval Šimon, byl ženatý a žil s rodinou v Kafarnau a pracoval jako rybář. Jeho bratr byl Ondřej, učedník Jana Křtitele. Spolu s ním odešel Šimon za Ježíšem, když se jim ukázal jako pravý Mesiáš. Ježíš povolal oba za své učedníky a řekl Šimonovi: „Ty jsi Petr, to je skála a na té vystavím svou církev.“ Těmito slovy se ze Šimona stal Petr a později první hlava církve, první papež. Úspěšně působil v Antiochii a v Malé Asii, než přišel do Říma, kde v té době vládl Nero. I zde v Římě chtěl Petr kázat slovo boží. Nero ho však dal zatknout a odsoudit k smrti na kříži. Jediná slova, kterými Petr reagoval na rozsudek, byla, že chce být ukřižován hlavou dolů, protože není hoden zemřít jako Kristus.

Proč Petr?

Protože bychom měli být jako Petr, který nevěděl, do čeho jde, když mu Pán Ježíš řekl: „Šimone pojď se mnou“. Následně ho pojmenoval Petr a řekl: „Ty jsi skála, na tobě postavím svou církev.“ Tak buďme jako on a nechme na sobě stavět víru těch, kteří ji zatím nenašli nebo neví kudy kam.

Svatý Jiří

Svatý Jiří (staročesky Juří) byl podle křesťanské hagiografie římský voják pocházející z Anatólie, dnešního Turecka, který byl uctíván jako mučedník. Východní církev jej označují jako megalomartyra (velemučedníka). Je jedním ze čtrnácti svatých pomocníků. Je zvěčněn v „legendě o sv. Jiří a draku“, je patronem Anglie, Černé Hory, Etiopie, Gruzie, Kanady, Katalánska, Řecka, Srbska, měst Istanbulu, Lublaně, Moskvy a také mnoha profesí, organizací a nemocných lidí. Jiří je patronem skautů. Svatý Jiří, i přes to, že není zmiňován v žádných historických dokumentech, je pokládán za významnou historickou osobnost. První zmínky o něm pocházejí z 5. století. Rozsáhle o něm referuje Zlatá legenda ze 13. století. Z důvodu nedoloženosti byl v roce 1969 vyňat z katolického Všeobecného kalendáře, ale v roce 1975 byl opět navrácen.

Svatý Jiří je patronem skautů.

Jiřího jsem si vybral podle křestního jména svého kmotra.

Svatý Jan Křtítel

(24. června – 29. srpna)

Svatý Jan Křtítel, v pravoslavné tradici zvaný též Předchůdce, je prorok z 1. století, jenž figuruje ve vyprávěných evangeliích.

Narodil se postarším rodičům (Zachariáši a Alžbětě), toto narození zvěstoval archanděl Gabriel Zachariášovi, ten mu nevěřil, proto oněměl až do Janova narození.

Jako mladý odešel do pouště, aby se připravil na své budoucí povolání. Ve věku 30 let se stal kazatelem, aby připravoval lidi na příchod Vykupitele. Svým příkladným a asketickým životem se stal velmi populární, proto za ním přicházelo mnoho lidí, které křtil v řece Jordánu; takto pokřtil i Ježíše Krista.

V jednom ze svých kázání odsoudil i Héróda za zavržení manželky a sňatek se ženou vlastního bratra. Héródés ho za tuto kritiku nechal uvěznit. Jeho žena řekla své dceři Salomé, ať si přeje jeho hlavu, což se brzy poté stalo – Heródés Salomé vyhověl a Jana Křtitele nechal stít.

Stal se patronem Malty, Burgundska a Provence. Dále ochraňuje celou řadu profesí: tkalce, krejčí, kožešníky, koželuhy, sedláře, vinaře, hospodské, bednáře, kominíky, kováře, tesaře, architekty, zedníky, kameníky, majitele biografů, hudebníky, tanečníky a zpěváky atd.

Hlava Jana Křtitele, setnutá na příkaz Heroda, je nyní – alespoň podle legendy – uložena v Umajjovské mešitě v syrském Damašku. Ostatky Svatého Jana Křtitele jsou uloženy v relikviáři Svatého Maura na zámku v Bečově Nad Teplou.

Svatý Václav

Svatý Václav se narodil podle tradice kolem roku 907 ve Stochově jako syn pozdějšího knížete Vratislava I. (Přemyslovce) a Drahomíry, která pocházela z kmene Stodoranů, tehdy obývajících území dnešního Braniborska.

Nejprve byl vzdělán ve slovanském písmu, později na Budči se naučil latinsky a řecky. Vyznačoval se výjimečnou vzdělaností a zbožností.

V r. 924 se Václav ujal vlády nad velmi nestabilním územím: území českého knížectví bylo částečně pohanské, částečně křesťanské (přitom slovanská a latinská liturgie byly rozšířeny přibližně stejným dílem). Na jihovýchodě neustále hrozil vpád Maďarů, bavorský vévoda Arnulf považoval Čechy za oblast, kterou by si rád podmanil, saský Jindřich I. Ptáčník, nově zvolený německý král, usiloval o sjednocení Německa. České knížectví nemělo ještě vlastního biskupa, ale spadalo do pravomoci řezenské diecéze. V této složité situaci potřeboval Václav dlouhodobou politickou oporu, kterou našel u Jindřicha I. náhradou za poplatek 500 hřiven stříbra a 120 volů (tehdy běžný poplatek za mír, obdobný poplatek platil např. Jindřich I. Maďarům).

Politickou prozíravost Václavova postupu potvrdil další vývoj dějin 2. tisíciletí, Václavův bratr Boleslav byl však jiného názoru. Proto zorganizoval tlupu ozbrojenců, v jejíž čele přepadl dne 28. září 929 Václava, když šel ráno po slavnosti do staroboleslavského kostela. Po zavraždění Václava se chopil moci a vyvraždil i Václavovy politické stoupence.

Václav však zdaleka nevynikal jen jako politik a státník; proslul též svou zbožností, úctou k eucharistii, ale i respektem k manuální práci, odporem proti otrokářství a popravám. O jeho ochotném dávání almužny chudým, a vůbec o jeho vztahu k prostým lidem, se zmiňují mnohé legendy.

Jako mučedník a patron České země začal být uctíván bezprostředně po smrti, po třech letech se ze svého činu kál i jeho bratr a již v r. 972 byl v Proseku u Prahy postaven první kostel, zasvěcený sv. Václavovi. Od r. 992 je mu zasvěcen oltář v katedrále v Halbertstadtu a od začátku 14. století též v bazilice sv. Petra ve Vatikánu. Karel IV. si v r. 1346 vyžádal od papeže Klimenta VI. listinu, jíž byla nová královská koruna věnována zemskému patronu sv. Václavu a z jeho lebky se snímala jen při nejvýznamnějších příležitostech, aby si ji mohl položit na hlavu stávající panovník jako její dočasný nositel.

Sv. Václav se stal symbolem české státnosti; jeho obraz je na pečetích zemského soudu i pražské univerzity, před sochou sv. Václava byly v r. 1848 formulovány české státoprávní požadavky a v r. 1918 čtena zpráva o vyhlášení československé samostatnosti.

Svátek sv. Václava je od r. 1670 v celosvětovém církevním kalendáři, slaví se 28. září.

Svatý Václav je světec a patron Českých zemí.

Svatý Václav se mi jako patron líbí, protože to byl velmi statečný člověk a neohroženě šířil křesťanství na převážně pohanském českém území.

Svatý Martin z Tours

316 či 317 v Savarii – 8. listopadu 397v Candes.

Byl římský voják, poustevník a biskup v Tours. Stal se jedním z nejznámějších a nejoblíbenějších svatých a patří mezi první nemučedníky, které církev označila za svaté. Je zakladatel prvních klášterů ve Francii. Svou misijní činností horlivě potíral pohanství a obracel lidi na křesťanství.

Martin dostal své jméno po bohu války „Martovi“, protože jeho otec, vysloužilý římský voják, si přál, aby jeho syn kráčel v jeho stopách. V Panonii však nesetřvali dlouho, odstěhovali se do severoitalské Pavie, kde Martin prožil většinu svého mládí. Zde se také setkal s křesťanstvím, které ho velmi přitahovalo. Zvláště pak byl přitahován poustevníky z Egypta a Sýrie, o kterých se vyprávělo. Zde jsou patrně kořeny jeho pozdějšího skromného poustevnického života. Jeho rodiče s ním tuto víru ani jeho touhy nesdíleli, a protože otec nepoznal nic jiného než vojenský život, tak byl Martin v patnácti letech odveden do armády. Přestože byl vojákem nerad, plnil vojenské povinnosti spolehlivě a odvážně, a proto byl nakonec povýšen na důstojníka. Martin byl dokonce přeložen k císařským gardistům, dobře ozbrojené vojenské jízdě. Kolem roku 334 byl přidělen k posádce v dnešním Amiensu ve Francii, kde strávil největší část svého vojenského života.

Martin prožíval svoji víru i v armádě. Žil skromně, pokorně a dokonce ke svému otroku se choval jako k bratrovi. Martin byl jednoduše jiný než ostatní vojáci, což také dokazuje symbolický čin, díky němuž se stal tak známý. Došlo k němu v Amiensu u jedné z městských bran v roce 335.

Tohoto světce jsem si vybral proto, že mne zaujalo, že i v nevěřícím kolektivu svých spolubojovníků si nenechal svoji víru vzít, že se nestyděl za to, že je jiný a přesto, že byl vojákem nerad, dělal svoji vojenskou práci svědomitě.

Svatý Prokop

Narodil se asi v r. 970 na zemanské tvrzi v Chotouni. Vzdělání získal na Vyšehradě, ne však latinské, ale slovanské. Byl vysvěcen na kněze, později vstoupil do kláštera a po vyvraždění Slavníkovců se stal poustevníkem. Nejprve žil v jeskyni v Dalejích u Jinonic, kolem r. 1009 se usadil v hlubokých lesích u Sázavy. Tam se k němu připojilo několik dalších mužů a společně vytvořili osadu poustevníků, kteří mýtili les, obdělávali půdu a sloužili chudým lidem. K této době se váže i známá legenda o tom, jak Prokop zapřáhl čerta do pluhu a vyoral s ním brázdu, jejíž zbytky se dosud ukazují mezi Chotouní a Sázavou.

R. 1030 při lovu se náhodně setkal s Prokopem kníže Oldřich. Na jeho výzvu Prokop v r. 1032 založil u Sázavy klášter. Mniši přijali řeholi sv. Benedikta, ale ponechali si staroslovanskou liturgii. Prokop zemřel jako opat sázavského kláštera 25. března 1053, slovanská liturgie se ale v klášteře pěstovala až do r. 1096, kdy kníže Břetislav II. vypudil slovanské mnichy a nahradil je benediktiny latinského ritu.

Začátkem 18. století, před vypuknutím moru v Čechách, bylo na obraze v chrámu, kde má sv. Prokop zavřené oči, vidět, že je otvírá a mrká. Tu zprávu roku 1764 přisejně podepsalo 86 svědků. Událost vyšetřovala i komise z arcibiskupské konzistoře. Ti, když na vlastní oči zhlédli zázrak, zvolali: "Satis es sancte pater." (Dosti již, svatý otče.) Padli na kolena a referovali o tom na konzistoři v Praze. Svátý Prokop se svým atributem – děblem na řetězu – výmluvně hovoří o duchovním boji a o vítězství nad silami temna. Svátý Prokop je mimořádně aktuální světec, který získal osobní zkušenost v oblasti vnitřního duchovního boje.

Poustevník a opat Prokop byl ctěn již za svého života, za patrona České země jej považoval již král Přemysl Otakar I. Za svatého jej slavnostně z rozhodnutí papeže Innocenta III. prohlásil na Sázavě 4. července 1204 papežský legát Quido kardinál Parareschi. Hrob sv. Prokopa v sázavském klášteře byl poutním místem až do r. 1421, kdy husité klášter i kostel vypálili. Ze zpusťlého chrámu byly ostatky sv. Prokopa přeneseny v 16. století do Prahy a uloženy v kostele Všech Svatých na Pražském hradě.

Památka sv. Prokopa se připomíná 4. července.

Patron: Čech, horníků a rolníků, chrání proti působení ďábla, proti zlým duchům.

Atributy: spoutaný ďábel na řetěze, zřídka laň, dŭtky nebo model kostela. Nejčastěji je zobrazován jako opat s křížem, orající s ďáblem nebo vyhánějící ďábly z jeskyně; popř. při jeho setkání s knížetem Oldřichem.

Proč jsem si vybral svatého Prokopa jako biřmovacího patrona?

Svatý Prokop se mi líbí jakožto český patron, který se velice zasloužil o rozšíření křesťanství u nás. Založil Sázavský klášter, který se pak stal hlavním centrem raného českého písemnictví, tak důležitého pro rozvoj české literatury. Z náboženského hlediska je pro mne také důležité, že tento patron mě může velice pomáhat v boji proti ďáblu, jelikož je patronem proti působení ďábla a zlých duchů.

María, matka Ježíše

María, někdy též Marie, je v křesťanství a islámu matka Ježíše z Nazareta, snoubenka tesaře Josefa.

Byla příbuznou Alžbětinou, která pocházela z rodu Árónova. Bydlela v Nazaretě s rodiči a byla zasnoubena Josefovi z Nazaretu, který stejně jako María pocházel z rodu židovského krále Davida. Šest měsíců po Alžbětině početí, se Marii zjevil archanděl Gabriel a pozdravil ji slovy, které se staly základem modlitby používané dodnes mezi vyznavači mariánského kultu: „Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“ a oznámil jí, že se stane matkou zaslíbeného Mesiáše, ačkoli zůstane pannou. María se podrobila Boží vůli se slovy: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle Tvého slova.“. Poté se vydala na dalekou cestu navštívit svojí těhotnou příbuznou Alžbětu, která žila se svým manželem Zachariášem. Hned jak vešla do jejich domu a pozdravila Alžbětu, ta jí vzdala úctu jako matce svého Pána a María jí odpověděla chvalozpěvem na Pána, známým jako Magnificat. Po třech měsících se María vrátila domů do Nazareta. Jejímu snoubenci Josefovi se zjevil ve snu anděl, který mu oznámil: „Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého.“ Josef si ji pak vzal k sobě, navzdory tomu, že byla těhotná.

Mezitím Augustův výnos o sčítání lidu stanovil, aby každý odešel do svého rodného města a dal se tam zapsat. Proto se Josef s těhotnou Marií vydal na cestu do Betléma. V hostinci nenašli ubytování, protože město bylo plné a tak byli nuceni přespát ve chlévě. Tak se stalo, že se Ježíš narodil v Betlémě. Následují přinesení Ježíše do chrámu, útěk do Egypta, protože král Herodes usiloval Ježíšovi o život, návrat zpět a usídlení se v Nazaretě. Z dalších 30 let života zaznamenávají evangelia pouze pouť do Jeruzaléma, když bylo Ježíšovi 12 let.

V tradici církve se již od prvních staletí ustálila víra o Mariině nanebevzetí. Tedy, že María nezemřela jako ostatní lidé, nýbrž byla vzata do nebeské slávy i se svým tělem. V křesťanské víře je smrt následkem hříchu a María, která je dle většiny křesťanů uchráněna jak hříchu osobního, tak prvotního (viz Neposkvrněné početí), tedy nemohla zemřít jako ostatní lidé. Zároveň je oslavení jejího těla při nanebevzetí předzvěstí a zdrojem naděje pro křesťany, neboť ti věří ve vzkříšení těl všech lidí na konci věků k poslednímu soudu.

María je u katolíků a pravoslavných předmětem obzvláštní úcty, v podstatě je chápána jako první mezi světci. Existuje celá řada poutních míst, která jsou spojena se zjeveními či zázraky Panny Marie a jsou hojně navštěvována. Řada z nich náleží mezi nejvýznamnější poutní místa svých zemí nebo i kontinentů.

Mezi nejvýznamnější mariánská poutní místa oficiálně uznávaná katolickou církví náleží: Jasná Hora, Marizell, Lurdy, Fatima a Guadalupe. V České republice je nejvýznamnějšími mariánskými poutními místy Svatý Hostýn a Svatá Hora u Příbrami.

Velmi významným neoficiálním poutním místem, jehož pověst je založena na údajných zjeveních Panny Marie, je Medžugorie. K těmto zjevením však zatím oficiální prohlášení církve nebylo vydáno.

Svatá Hedvika

Narodila se v Bavorsku na hradě Andechs u Ammerského jezera, proto je dodnes v Bavorsku nazývána Hedvika z Andechs. Byla dcerou bádenského markraběte a meranského knížete Bertholda IV., který pocházel z jihoněmeckého rodu Andechsů. Jako malé dítě ji předali na výchovu benediktinkám v Kitzingenském klášteře. Dvanáctiletou ji otec z mocensko-politických důvodů provdal za knížete Jindřicha I. Bradatého, manželství však bylo velmi šťastné. Již ve 13 letech porodila Hedvika první dítě; po porodu sedmého dostala od muže souhlas, aby s ním dále směla žít ve zdrženlivosti. V roce 1203 založila klášter v Třebnici, první ženský klášter na území Slezska.

Synové Jindřich a Konrád se zapletli do bratrovražedné války, v níž byl Konrád poražen a později zemřel po pádu z koně. Hedvičin manžel Jindřich I. Bradatý padl v roce 1238 ve vnitropolských válkách a nejmilovanější syn Jindřich II. Pobožný v boji proti Tatarům (1241).

Po synově smrti se uchýlila do trzebnického kláštera. Po zbytek života se věnovala blahu svého lidu a prohlubování křesťanské víry. Zakládala nemocnice, ošetrovací ústavy a kláštery.

Svatořečil ji papež Klement IV. již 26. března 1267.

Svatá Hedvika je patronkou Polska, Slezska, Berlína, Vratislavi, Trzebnice a Krakova a kromě toho exulantů a snoubenců. Též je pro svůj původ považována za ochránkyni německví ve Slezsku. Katedrála sv. Hedviky je arcidiecézním chrámem Berlína. Svátá Hedvika je také patronkou Ostravsko-opavské diecéze.

Její svátek se podle liturgického kalendáře slaví 16. října. V ikonografii bývá Hedvika Slezská zobrazována jako kněžna, vzácněji také jako cisterciácká řeholnice. Často drží v ruce model kostela (Trzebnice), někdy se modlí před křížem nebo dává almužnu. V ruce často nese své boty, protože podle tradice chodila vždycky bosá.

Proč jsem si vybrala sv. Hedviku?

Zalíbila se mi svým postojem k nemocným, že pomáhala nemocným a nepovyšovala se nad ostatní, i když byla z vyšších kruhů společnosti.

Svatá Monika

Svatá Monika, matka svatého Augustina byla velmi trpělivou ženou, která dokázala za svůj nelehký život vychovat ze svého prchlivého syna ctnostného biskupa a přitom snášet manželství s tyranem.

Je patronkou trpělivosti, vdaných žen, vdov, alkoholiků, problémových manželství a nespokojivých dětí. To dokazuje, že její největší ctností byla trpělivost, hlavně proto jsem si vybrala právě Moniku. Jak se dokázala tolik let modlit za svého syna a neztratit naději, je až neuvěřitelné.

Doufám, že s její pomocí nabudu trpělivosti, abych dokázala snášet každodenní problémy a neztrácela naději, že je vždy s Boží pomocí dokážu vyřešit.

Svatý Martin z Tours

Narodil se roku 316 v Horní Panonii v Maďarsku a zemřel roku 397 ve městě Tours ve Francii. Vzdělání mu umožnil otec ve svém rodišti. Od 10 let toužil po příslušnosti ke křesťanské víře. Ale proti své vůli byl přijat k císařskému vojsku. Jedné chladné noci narazil u městské brány na žebráka, protože neměl peníze ani jídlo, tak rozřal svůj plášť a přikryl promrzlého chudáka. V noci spatřil Pána Ježíše oděného právě tímto pláštěm. Teprve po této události se nechal pokřtít. Martin požádal o propuštění z vojska, nechtěl jako křesťan bojovat a být mezi neslušnými vojáky. Bylo mu málo přes 20 let a stal se žákem svatého Hilária. Žil jako poustevník a pod vlivem svatého Hilária vytvořil společenství mnichů. Když mu bylo 56 let, přijal s rozpaky biskupský úřad, ale dále žil jako mnich v chatrči blízko kostela. Byl to první průkopník mnišského života na západě. Zemřel v Candes jako 80letý.

Francký král Chlodovik I. prohlásil Martina za ochránce franckých králů i celého národa. Ostatky Martina byli do značné míry zničeny hugenoty, ale malá část se zachovala. Postavili pro ně nový chrám. Jeho svátek se slaví 11. listopadu. Je patronem vojáků, podkovářů, žebráků a chudáků.

Proč jsem si vybral sv. Martina?

Jeho jméno má můj kmotr. Ale také pro jeho dobré srdce, že se rozdělil s chudákem o svůj plášť, který jako voják musel mít v pořádku, né že ho rozetne a daruje chudákovi. Nevím, jestli bych já sám měl tolik odvahy a tak dobré srdce. Ale v dnešní době to také není nutné. Ale chtěl bych mít jeho víru. Nebýt pohodlný, jít v neděli do kostela na mši svatou. Chovat se slušně, poslouchat rodiče a považovat si, že mám domov.

Svatý Petr

Slaví svátek 29. června spolu se sv. Pavlem.

Patron: papežů, církve, řezníků, sklářů, truhlářů, hodinářů, zámečníků, kovářů, slévačů olova, hrnčírů, zedníků, cihlářů, mostařů, kameníků, síťářů, soukeníků, valchařů, rybářů, obchodníků s rybami, lodníků, trosečníků, kajčníků, penitentů, panen; ochránce proti hadímu uštknutí a krádežím; pomocník při horečce, vzteklině, posedlosti, bolestem nohou; záštita dlouhověkosti.

Atributy: klíče, kohout, kříž, loď, ryba, ucho.

Petr, původním jménem Šimon, pocházel z galilejské Betsaidy. Žil v Kafarnau u Genezaretského jezera, byl rybářem. Jak uvádí apoštol Jan, první Šimonovo setkání s Ježíšem bylo v blízkosti místa působení Jana Křtitele, kam ho za Ježíšem dovedl bratr Ondřej. Ježíš se na něj podíval a řekl mu: "Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas" (což se překládá Petr). Přislíbené jméno Petr dal Ježíš Šimonovi později slavnostním prohlášením a to po Petrově vyznání víry v Božskou přirozenost Krista. Ježíš dodal: "A já ti říkám: Ty jsi Petr Skála a na té skále zbuduji svou církev". Petrovo vystupování bylo po převzetí úřadu prosté, s autoritativním rozhodováním. Řídil volbu apoštola Matěje, na letnice hovořil jménem ostatních v první veřejné katechetické promluvě. Skutky hovoří o tom, jak Petr uzdravoval a též říkají: "Dokonce vynášeli nemocné i na ulici a kladli je na lehátka a na nosítka, aby na některého padl aspoň Petřův stín, až půjde kolem... přinášeli nemocné a sužované nečistými duchy a všichni byli uzdravováni."

Podle starých podání byl Petr za krutého pronásledování křesťanů, které začal císař Nero po požáru Říma, ukřižován, a to hlavou dolů, protože se nepokládal za hodného zemřít jako jeho Mistr a Pán.

Svatý Pavel z Tarsu

Svatý Pavel z Tarsu nebo Saul
(hebrejsky Šaul, česky často také překládáno jako Šavel)

Pavel se narodil ve městě Tarsos do židovské rodiny, ale již od narození byl římským občanem. Dostalo se mu velmi dobrého vzdělání a velmi dobře ovládal řečtinu. Pavel byl přítomen ukamenování Štěpána. Když se následně křesťané rozutekli, podílel se na jejich pronásledování.

Na cestě do Damašku, kde chtěl zajmout křesťany, byl zasažen světlem a uslyšel hlas: "Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?" Saul řekl: „Kdo jsi, Pane?“ On odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat...“ Saul vstal ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho vzít za ruce a dovést do Damašku. Po tři dny neviděl, nic nejedl a nepil.

Tento okamžik byl u něho přelomový, protože přijal křesťanskou víru, kterou do té doby pronásledoval. Později se přidal k misijním poutníkům a kázal. Za svůj život podnikl několik misijních cest (Malá Asie, Řecko).

Při návštěvě Jeruzaléma byl zatčen. Dva roky byl vězněn v Cesareji a byl dopraven do Říma, kde žil dva roky v domácím vězení. Nakonec byl asi roku 67 v Římě popraven mečem (římský občan).

Svatý Pavel je řazen mezi apoštoly, přestože mezi původních dvanáct nepatřil a s Ježíšem se osobně nesetkal. Svátek má 29. června společně se svatým Petrem.

Atributy jsou: kniha, meč, tři prameny.

Je patronem katolického tisku; dělnic; teologů a duchovních správců; města Londýna; tkalců.

Chrání proti ušním nemocem; proti křečím; proti hadímu uštknutí; proti strachu.

Svatý Jan Evangelista

Sv. Jan Evangelista, apoštol a evangelista († asi 100, hebrejsky Jan = Bůh je milosrdný).

Jan byl synem rybáře Zebedea a Salome, která následovala Ježíše až pod kříž. Janovým bratrem byl Jakub zvaný větší. Byl učedníkem Jana Křtitele a stal se svědkem Ježíšova křtu v Jordánu. Poté, co Jan Křtitel označil Ježíše slovy: „Beránek Boží“, se Jan Evangelista přidal k Ježíšovi a stal se jeho učedníkem. A Ježíš ho miloval ze všech učedníků nejvíce.

Jan se stal svědkem vzkříšení Jairovy dcery, proměnění Ježíše na hoře a Ježíšovy agonie v Getsemanech. Spolu s Petrem dostal za úkol připravit poslední večeři a jako jediný byl u Ježíšova ukřižování, kde "dostal" za matku pannu Marii. Viděl Ježíšův prázdný hrob, jeho rány, byl u Ježíšova vstupu na nebesa a seslání Ducha Svatého.

Po seslání Ducha Svatého doprovázel Petra. Byl pronásledován, zajat, bičován a vysvobozen andělem. Poté doprovázel svatého Pavla, který ho se svatým Jakubem a Petrem považoval za "sloupy" církve. Usadil se v Efezu, kde byl vypátrán císařem Dominiciánem. Byl znovu zajat, bičován a vhozen do kádě s vroucím olejem, který se proměnil v nebeskou rosu a Jan z ní vyšel nepopálený a ještě silnější. Císař Dominicián v tom viděl magii a Jana Vyhostil na ostrov Pathmos, odkud se později vrací do Efezu.

Sv. Jeroným vypráví o Janovi, který již starý, nosil na ruku celé shromáždění křesťanů a opakoval dokolečka pouze: „Děťátka, milujte se navzájem“ a kdokoli by se ho zeptal, proč to stále opakuje, odpovídal slovy hodnými apoštola Jana: „Protože je to příkaz Pána a pokud se to bude uskutečňovat, stačí to.“

Podle legendy Jan zesnul stejným způsobem jako panna Marie, tudíž že usnul a byl vzat na nebesa ve spánku.

Nyní je svatý Jan Evangelista patronem: teologů, úředníků, sochařů, malířů, písařů, spisovatelů, knihkupců, knihtiskařů, vazačů knih, výrobců papíru, vinařů, řezníků, sedlářů, výrobců zrcadel, rytců, svíčkařů a košíkářů, přátelství, proti otravám, spáleninám, bolestem nohou a dobré úrody.

Svatý Petr

Nejvýznamnější z apoštolů; Ježíš Kristus jej jmenoval svým zástupcem a Petr se tak stal prvním biskupem církve. Původně se jmenoval Šimon a byl rybářem, stejně jako jeho bratr sv. Ondřej. Ježíš je oba povolal mezi své učedníky a Šimona nazval Petrem, tj. skálou, na které vybuduje svou církev. Ačkoliv Petr Ježíše zapřel, ustanovil jej Ježíš po zmrtvýchvstání znovu na přední místo. Petr se poté na svých cestách dostal spolu s evangelistou Markem až do Říma, kde za císaře Nerona oba podstoupili mučednickou smrt; pohřbeni byli v místě dnešní svatopetrské katedrály. Petrovo přední postavení mezi apoštoly přešlo na římské biskupy. Obvykle je zobrazován s vousem a pleší, v ruce drží klíč od nebeské brány, jindy je zpodobňován s rybou, lodí nebo kohoutem, který třikrát zakokřhal, vždy když Petr zapřel Krista. Je patronem papežů a církve, řezníků, sklářů, truhlářů, hodinářů, zámečníků, kovářů, hrnčířů, zedníků, kameníků, soukeníků, lodníků a mnoha dalších profesí, dále trosečníků, kajícíků, panen; je i ochráncem proti uštknutí a proti krádeži, pomocníkem při horečce, posedlosti a bolestech a záštitou dlouhověkosti.

Svatý Jiří

Svatý Jiří je pokládán za významnou historickou osobnost. První zmínky o něm pocházejí z 5. století. Rozsáhle o něm referuje Zlatá legenda ze 13. století. Z důvodu nedoloženosti byl v roce 1969 vyňat z katolického Všeobecného kalendáře, ale v roce 1975 byl opět navrácen.

Podle legend se Jiří narodil v křesťanské rodině kolem roku 270 n. l. v Kapadokii, dnešním Turecku. Jeho otec pocházel také z Kapadokie a sloužil jako důstojník v římské armádě. Jeho matka byla z Lyddy, Palestina (dnešní Lod, Izrael). Jako vdova se po čase se svým synem vrátila do svého rodného města, kde mu poskytla vzdělání. Mladý Jiří vstoupil po vzoru otce do armády brzy po dosažení dospělosti. Dokázal být dobrým vojákem, a proto byl povyšován. Po svých dvacetinaš obdržel titul Tribuna a následně se stal rytířem. Tou dobou byl umístěn v Nikomédii jako člen osobní stráže římského císaře Diokleciána.

V roce 303 vydal císař edikty umožňující pronásledování a útisk křesťanů v celé Říši. Jiřímu bylo nařízeno účastnit se perzekucí, ale namísto toho se Jiří přiznal ke křesťanství a kritizoval císařské rozhodnutí. Rozzuřený Dioklecián ho nechal mučit za zradu a poté nařídil popravu.

Po různých mučeních, např. trháním kolem s hřeby, byl Jiří popraven stětím před Nikomédijskou obrannou zdí 23. dubna 303. Tento skutek přesvědčil císařovnu Alexandru a pohanského kněze Athanasia k přestoupení ke křesťanství. Jeho tělo bylo navráceno do Lýdie na pohřeb, kam mu brzy začali chodit vzdávat úctu křesťané jako mučedníkovi.

Svatý Jiří a drak

Příběh o sv. Jiří a drakovi je východního původu, do našich končin byl přinesen Křížáky a upraven do romantické podoby. Plně rozvinutá západní (katolická) verze legendy vypráví, jak si u pramene zásobujícího město Kyrény v Libyi, nebo město Lýdii postavil hnízdo drak. Obyvatelé museli každý den kvůli vodě na chvíli vylákat draka z hnízda. Jako návnada sloužila lidská oběť určená losem. Když los padl na královskou dceru, zoufalý král marně prosil o milost. Princezna byla předložena drakovi. V pravou chvíli se objevil sv. Jiří zrovna kolem projíždějící, postavil se drakovi, zabil ho a princeznu zachránil. Vděční občané se zřekli pohanství a přijali křesťanství.

Příběh o sv. Jiří a drakovi má zřejmě starší předkřesťanský vzor. Legenda o sv. Jiří je křesťanskou verzí příběhu ze starších indoevropských náboženství.

Ve středověkých romancích je kopí, kterým Jiří zabil draka nazýváno Ascalon podle města Aškelon v Palestině.

Socha sv. Jiří se nachází také na Pražském hradě.

Ve Stockholmu se nachází několik soch sv. Jiří bojujícího s drakem. Nejstarší je ve Starém městě v Storkyrkanu („Velký kostel“).

Svatého Jiří jsem si vybral proto, že se tak jmenuje můj kmostr, a také že zemřel za víru.

Svatá Dominika

Svátek: 6. července.

Svatá Dominika (řecky Cyriaka) se narodila asi v roce 287 v Tropea v Kalábrii v Itálii. Její rodiče se jmenovali Dorotea a Arsen. Odmalička byla vychovávána v hluboce křesťanském prostředí, kde byl každodenní život naplněn aktivní vírou.

Její rodina patřila zřejmě mezi zámožné a vážené. Během pronásledování křesťanů za Diokleciána se sám císař o ně zajímal, protože o nich bylo známo, že jsou křesťané. Kvůli víře byli Dominičini rodiče odsouzeni k trestu smrti, který byl nakonec změněn na vyhnanství – museli odejít do oblasti řeky Eufrat.

Dominika však musela podstoupit mnohé donucování, přesvědčování a utrpení. Jelikož mučitelé neuspěli, ba mnozí, když to viděli, se obrátili na křesťanství, odvedli Dominiku do Campania, kde byla odsouzena k trestu "Christianos ad leones" (Křesťany lvům). Lvi však zůstali lhostejní a dokonce byli světici poslušní. Trest byl proto změněn na stětí, který se uskutečnil, jak uvádí historik Baronio, 6. července 303.

Úcta k svaté Dominice se rozšířila na jihu Itálie a na Východě (Oriente), protože biskupové Tropey, kteří byli řeckého ritu, patřily ve smyslu církevního práva do patriarchátu v Konstantinopoli. Pozůstatky svaté se nacházely mnoho let ve Vizzini. Později byly převezeny do Tropejské katedrály, do města, jehož je patronkou. V Římském martyrologiu se její památka slaví 6. července.

Svatou Dominiku jsem si vybrala jako biřmovacího patrona, protože obdivuji její sílu a odvalu stát i v té nejtěžší chvíli pevně za svou vírou a nenechat se nikým a ničím zviklat, i kdyby to mělo stát její život.

Svatá Julie

Vybrala jsem si jí, protože byla obětavá a svědomitá.

Životopis:

Pravděpodobně se narodila po roce 400 v jedné bohatší africké rodině žijící křesťansky. Podle legend pocházela z Kartága a byla asi za vpádu ariánských Vandalů nebo jiných barbarů zavražděna až do Sýrie. Stala se otrokyní, ale její křesťanská víra z domova jí dodávala útěchu a sílu. Rozjímal o Ukřižovaném, jehož obrázek nosila na krku. Jejím pánem se prý stal pohanský velkoobchodník Eusebius, který si jí pro její ctnosti začal vážit. Šlechtná dívka snášela svůj osud s odevzdaností do Boží vůle a Boží milost byla s ní. Ke smíření se situací ji vedla síla její víry, s níž myslela na Krista, který z lásky k nám přijal podobu služebníka a pro naši spásu se podrobil nejpotupnější smrti. Juliina cesta důslednosti ve víře získala i úctu pohana.

Její pán, když viděl, že jí nic od víry neodvrátí, nekladl jí překážek, aby podle ní žila, protože byla jinak poslušná a svědomitá. Možná vnímal mimořádnější hodnotu této své otrokyně, kterou prý za nic na světě nechtěl prodat, což tvrdí jedna legenda.

Podle ní Eusebius s touto skromnou a rádo se postící otrokyní nastoupil obchodní cestu lodí do Gallie. U severního ostrova Korsiky prý zakotvil a vystoupil na břeh, kde se konala pohanská slavnost. Julie se zatím modlila na lodi za modloslužebníky. Služebníci vladaře ostrova navštívili loď a objevili krásnou otrokyni Julii, o níž se zmínili svému pánu. Ten se pak v rozhovoru s Eusebiem dozvěděl, co je zač a chtěl ji od něj koupit. Marně. Proto ho prý opil a než Eusebius vystřízlivěl, nechal si vladař Julii předvést a snažil se ji nejdříve co nejlákavějšími sliby přimět k účasti na podávané oběti modlám. Julii je vkládáno do úst vyznání víry s výroky, že slouží Kristu, nepřijme žádného ženicha a nikdy si nevykoupí svobodu zradou víry. Když byla za to bita, připomenula prý políčkování a bičování Krista. Mučením na skřipci a bičováním chtěl vladař Felix dosáhnout toho, čeho nedosáhl úlisnými nabídkami. Protože snad prohlásila, že se víry neodřekne, ani kdyby byla na kříž přibita, nařídil rozlícený Felix její ukřižování. Na kříži prý byla zardoušena dřív, než ji objevil nešťastný Eusebius.

Některá legendární podání o Julii se poněkud liší, ale všechna končí na Korsice, kterou dosvědčuje i martyrologium.

Uvádí se také, že mnichové ze sousedního ostrůvku Gorgony tělo umučené Julie pohřbili ve svém chrámu a v roce 763 král Longobardů Desiderius dal je přenést do kláštera v Brescii, kde byla jeho dcera abatyší.

Svatá Anežka Česká

Svatou Anežku Českou jsem si vybrala, protože oplývala dobročinností, milosrdenstvím a pomáhala chudým a opuštěným.

Životopis:

Pocházela z přemyslovského rodu v Čechách. Jako královskou dceru ji chtěli několikrát provdat nejen za krále, ale i za císaře. Ona však dala přednost službě poníženému Kristu a životu v dokonalé chudobě. Založila špitální bratrstvo, z něhož se díky ní stal řád křižovníků s červenou hvězdou, a první klášter klarisek v Praze. Po 46 let zde žila jako strážný anděl národa. Jak napsal Jan Pavel II.: "Sytila hladové, ošetřovala nemocné, pečovala o přestárlé, povzbuzovala bezradné a tak byla schopna šířit pokoj a smíření, dodávat útěchu a vlévat novou naději." Zemřela s pověstí svatosti a se svatořečením mohl národ pocítit její přímlyvu při osvobození od totalitního režimu.

Podle životopisců byla Anežka obdařena "jasnozřivým viděním" a mocí konat zázraky. Rozdávala naději a povzbuzení. Sama byla v utrpení velmi trpělivá, vynikala mimořádně velkou pokorou a láskou, pro které měla vzor v Ježíši. Nelze přehlížet její důvěru a hlubokou úctu k eucharistii. Právě pro zde jmenované ctnosti se jí dostalo mnoho milostí, kterými českému národu pomáhala a pomáhá.

Po 46 let života v klášteře byla oporou všem spolusestrám. Modlitbou doprovodila na věčnost všechny své blízké a zemřela v postní době, jak předpověděla, v pondělí 2. března okolo třetí hodiny odpoledne, ve věku asi 70-ti let.

Pohřbena byla v neděli 15. 3. 1282 v kapli Panny Marie, mezi oratoří a kněžištěm kostela sv. Františka. Její ostatky však byly odtud přeneseny na neznámé místo. Jako důvod je udáváno zrušení kláštera za Josefa II.

Od své smrti byla Anežka ctěná jako světice. O její svatořečení se však žádalo marně po 700 let. K potvrzení její úcty došlo po složitě dlouhém procesu 3.12. 1874 papežem Piem IX. a k její kanonizaci 12. 11. 1989 papežem Janem Pavlem II. Kanonizace se dává do souvislosti s návratem svobody skrze "sametovou revoluci" o pět dní později a pro český národ začalo oživení náboženského života, ale o vytrvalost ve víře a správné pochopení svobody jakoby ji prosil nedostatečně.

Její socha, v sousoší od V. Myslbeka, stojí v pozadí po pravém boku sv. Václava na nejznámějším pražském náměstí přibližně od r. 1912.

Svatá Ludmila

Vybrala jsem si sv. Ludmilu, protože byla vždy mírná, spravedlivá, laskavá a štedrá k chudým.

Narodila se kolem roku 860 na knížecím dřevěném hradu Pšov nad soutokem Labe a Vltavy v Čechách, severně od Prahy. Hrad byl v 10. stol. přestavěn na kamenný a od 16. stol. stojí na jeho místě zámek Mělník. Zde, v pohanském prostředí, Ludmila vyrůstala jako dcera vladyky Slavibora. V historických pramenech je uváděna i pod jménem Lidmila. Ve velmi mladém věku se provdala za Bořivoje I., Přemyslovského panovníka v západní části středních Čech. Uvádí se, že Ludmila byla pokřtěna buď přímo od sv. Metoděje, nebo některého z jeho žáků. Byla vždy mírná a spravedlivá a brzy si osvojila křesťanské zásady, zvláště laskavost a štedrost k chudým. S Bořivojem snad měli tři syny a tři dcery, avšak ve známost vešli jen Spytihněv a Vratislav. Bořivoj vystavěl na Levém Hradci kostel zasvěcený sv. Klimentu. Následně musel potlačovat vzpouru pohanů, o kterou se postarali jeho nepřátelé, a po ní dal zbudovat na Pražském hradě kostel Panny Marie.

Ludmila prožívala starosti se svým mužem, s horlivostí se snažila žít podle evangelia a za vše se modlila. Ve snaze přiblížit se Kristu, stala se matkou chudých, světlem slepých a pomocnicí vdov i sirotků. Asi v roce 889 ovdověla a vládu v Čechách převzal velkomoravský kníže Svatopluk. Ludmilin syn Spytihněv v r. 895 odtrhl zemi od Velké Moravy a po deseti letech zemřel. Předtím obnovil pobožený pražský kostel, v němž pak byl pohřben. Druhý syn Vratislav se oženil s Drahomírou z knížecího rodu Stodoranů ze slovanské větve pohanských Luticů v Polabí. Její srdce se provdáním za křesťanského manžela neobrátilo, ani když s ním měla sedm dětí, 3 syny a 4 dcery. Vratislav podobně jako jeho bratr odrážel útoky Maďarů, kteří byli hrozbou pro Čechy i Německo. Asi po r. 916 začal na Pražském hradě budovat kostel sv. Jiří, který nedokončil. Padl asi na výpravě proti Maďarům v únoru 921.

Regentkou do Václavovy plnoletosti se stala kněžna Drahomíra, ale výchovu Václava a Boleslava svěřili velmoži jejich babičce Ludmile. Drahomíře se tento zásah do výchovy dotkl a hrálo roli i to, že nebyla nakloněna křesťanským zásadám. Dá se hovořit o střetu dvou vdov, z nichž mladší bojovala intrikami a starší modlitbou a křesťanskou láskou, v níž vychovávala pravého českého knížete od útlého dětství. Drahomíra žárlila na tchyni i pro oblibu, kterou Ludmila měla u lidu. Nepomohlo ani to, že se Ludmila stáhla na hradisko Tetín. Traduje se, že vrahové Tunna a Gomon, kteří sem z 15. na 16. září přišli světici zardousit, byli posláni Drahomírou. Mohlo jít i o iniciativu nespokojených pohanských velmožů z jejího okruhu. Vrazi použili k uškrcení oběti její vlastní závoj nebo šálu. Prolití krve, k němuž Ludmila byla pro Krista odhodlána, odmítli, zřejmě podle instrukcí, z obav, že by bylo důvodem k prohlášení za mučednici.

U jejího hrobu na Tetíně došlo k zázrakům. Vnuk Václav po převzetí vlády se postaral o přenesení Ludmiliných ostatků do Prahy, kde byly 10. listopadu asi r. 925, za účasti řezenského biskupa Michala, uloženy do chrámu sv. Jiří na Hradčanech. V té souvislosti se počítala mezi svaté. K oficiálnímu potvrzení svatosti pak ještě došlo v r. 1143 (či v r. následujícím) papežským legátem kard. Quido di Catello za jeho pobytu v Praze.

Svatý Erik

Ericus , 18. května

Postavení: král, mučedník

Úmrtí: 1161

Patron: Švédska a Finska

Atributy: oltář, palma, královská koruna, meč

Pocházel ze švédského královského rodu. Oženil se s Kristýnou a žili spolu ctnostným křesťanským životem. Erik vedl bohabojný asketický život, vynikal jako obhájce utlačovaných a pomáhal chudým a nemocným. Asi v roce 1150 se stal králem velké části Švédska a vážil si rad uppsalského biskupa Jindřicha. Také v Uppsale vystavěl chrám a zatoužil po pokřesťanštění Finů. Vedl proti nim v letech 1154 - 55 legendární křížovou výpravu, na jejímž konci zahynul mučednickou smrtí jeho přítel biskup Jindřich a mnoho pohanů bylo obráceno.

O pět let později proti Erikovi IX. povstal dánský princ Magnus, podporovaný domácími švédskými nespokojenci s šířením víry. V Uppsale byl Erik IX. spiklenci přepaden a zavražděn údajně po skončení bohoslužby o svátku Nanebevstoupení Páně. Jeho syn Knut po mučednické smrti biskupa Jindřicha a svého otce podporoval rozvoj jejich kultu, takže se oba poměrně brzy stali národními patrony Švédska i Finska.

Svatá Alžběta Uherská

„Kromě těchto skutků jejího milosrdného života dosvědčuji před Bohem, že jsem zřídka kdy potkal tak kontemplativní ženu. Mnozí zbožní mužové a ženy viděli, jak jí při modlitbě zázračně zářila tvář a z očí jako by jí vycházely sluneční paprsky.“

(Zdroj: Konrád Marburský, duchovní vůdce sv. Alžběty)

Svatá Alžběta pocházela z královského rodu, byla dcerou uherského krále Ondřeje II. a jeho ženy Gertrudy. Narodila se v roce 1207 v Bratislavě. Alžběta si brzy získala náklonnost nejen své rodiny, ale i přátel, a to díky svému osobitému kouzlu a temperamentu. Jejím snoubencem byl o sedm roků starší Ludvík, ke kterému jí pojila srdečná láska.

Již ve čtyřech letech byla zasnoubena s prvorozeným synem durynského vladaře Heřmana I. Byla s pompou převezena na durynský dvůr (jednou ze zastávek bylo i Brno) na hradě Wartburgu, kde byla vychovávána po boku svého nastávajícího ženicha.

Na Alžbětina nastávajícího tchána Heřmana kvůli válce s mohučským arcibiskupem Siegfriedem je uvalena církevní klatba, ve které pomaten na rozumu také umírá. Jeho nástupcem se stává jeho syn Ludvík IV., který se má po smrti svého bratra stát Alžbětiným manželem. Ludvík, který je také v klatbě, se po nějaké době válčení s mohučským arcibiskupem usmiřuje, a klatba je z něj sňata. Poté se Ludvík žení s Alžbětou Uherskou, která mu porodí tři děti – Heřmana, Žofii a Gertrudu. Když její muž odjíždí na křížovou výpravu, doprovází ho dva dny, nemohouc se od něho odloučit; tím větší rána pro ni, když pak přichází zpráva, že zemřel v Itálii na mor. Alžběta zvolala: „Ach Pane Bože, teď je pro mě celý svět mrtvý!“

Svatá Alžběta vynikala eucharistickou úctou, mariánskou zbožností, hlubokou kontemplativní modlitbou, sebezáporem, pokorou a především skutky milosrdenství.

Atributy: růže, almužna, žebrák, džbán.

Alžbětu Uherskou jsem si vybrala pro její temperament a oddanost k milujícím osobám, jakou byl bezesporu její manžel, kterého před těžkou zkouškou doprovázela do posledních svých sil, a kterého nechtěla až do konce opustit. Snad tušila, že už se nevrátí.

I já miluji celým svým srdcem a každé odloučení je pro mě těžké, jako by ve mně vždy něco umíralo. Líbí se mi její oddanost Bohu, nemocným, chudým a potřebným, dokázala se jako žena z šlechtické rodiny uskromnit pro druhé. Je mi blízký její vnější popis, kdy její oči září jak sluneční paprsky. Takoví lidé rozdávají úsměv a lásku všude okolo, aniž by učinili nějaký skutek. Už „pouhý“ jejich úsměv je uzdravující.

Panna Maria

Panna Maria byla dcerou Jáchyma a Anny. Narodila se jim ve vysokém věku. V Novém zákoně není o Marii mnoho informací. Byla zasnoubena s Josefem z Nazareta. Jednoho dne byla navštívena archandělem Gabrielem, který jí oznámil, že se stane matkou Mesiáše, ale stále zůstane pannou. Maria se podrobila Boží vůli slovy: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle Tvého slova.“ Josef ji chtěl kvůli těhotenství opustit, ale po zjevení anděla od tohoto úmyslu ustoupil a vzal si ji k sobě.

V katolické církvi jsou 4 mariánská dogmata: o Božském mateřství (Maria Bohorodička), o ustavičném panenství, o Neposkvrněném Početí a o přijetí Marie do Boží slávy (o nanebevzetí).

Dogma o nanebevzetí Marie znamená, že Maria nezemřela jako ostatní lidé, nýbrž byla vzata do nebeské slávy i se svým tělem. Protože smrt je následkem hříchu, nemohla Maria zemřít jako ostatní lidé, neboť je uchráněna jak hříchu osobního, tak prvotního.

Maria je mezi věřícími brána jako první mezi svatými, po světě je celá řada poutních míst, která jsou spojena se zjevením či zázraky.

Důvodem, proč jsem si Marii vybrala za biřmovací patronku, je její oddanost Bohu. Chtěla bych stejně jako Maria říkat vždy Bohu své „ANO“.

Svatá Františka Římská

Narodila se v Římě na počátku roku 1384 v rodině pocházející z Anagni. Františka měla jednoho bratra, Simeona, a sestru Pernu. Otec byl správcem Římského senátu. Doma měli spoustu knih, do nichž se Františka již jako velice mladá zamilovala. Četla mnišské legendy a Dantovu Božskou komedii. Víme to z častých odkazů v jejich pozdějších spisech.

Její touhou bylo vstoupit do kláštera, ale rodiče jí to kvůli nízkému věku nedovolili. Provdala se proto za Vavřince Ponzianiho a přestěhovala se do římské čtvrti Zátibeří nedaleko basiliky sv. Cecílie. Rod jejího manžela byl velice zámožný a vlivný. Františka porodila svému muži Vavřincovi tři děti: Evangelistu (dožil se pouze sedmi let), Anežku (ta jen šesti let) a Battistu, který se dožil čtyřiceti čtyř let.

Manžel Františky, Vavřinec, byl raněn mnohými ranami, z nichž se jen těžko léčil. Na vlastní oči viděl, jak mu konfiskují majetek. Františka se snažila zmírnit bídu těch nejchudších, se kterými se dělila o obilí a víno. Sama chodila do hospiců v Zátibeří. Roku 1425 založila společnost Oblátů benediktýnské kongregace z Olivetské hory při kostele Santa Maria Nuova na Fóru Románu. Vybrala si jeden z osmi římských konventů a to Olivetanů, protože se u nich setkala s obzvláštní zbožností a moudrým duchovním vedením. Charismatem řádu byl duch samoty a usebrání, duch míru a plodné lásky, duch pokání a oběti. Společnost, kterou Františka založila, se zaměřila na úsilí o křesťanskou dokonalost podle řehole sv. Benedikta. Členové žili ve svých vlastních rodinách podobně, jako mniši žijí pod ochranou svých klášterů. Též byly i klusurované sestry v klášteře Tor de Specchi žijící v duchu modlitby, zdrženlivosti, pokání a dobročinnosti. Františka přebývala ve svém domě až do smrti svého manžela Vavřince roku 1436. Přestěhovala se pak do kláštera, který založila. Několik dní před svou smrtí si ji vzali její příbuzní zpět do domu v Zátibeří, kde zemřela 9. března roku 1440.

Svatořečil ji papež Pius V. roku 1608 a roku 1925 ji Pius XI. jmenoval spolu se sv. Kryštofem a Eliášem za patrona automobilistů. Důvodem je pověst, která vypráví o velice intenzivním světle vycházejícího od stále přítomného anděla strážného. Toto světlo dovovalo Františce číst knihy a modlit se i v nočních hodinách. Nebo jiná legenda vypráví, že v dobách morové epidemie byla světice povolána, aby vysvobozovala duše z očištění.

Život sv. Františky je protkán mnohými viděními a extázemi, kdy zůstávala neschopna pohybu, neslyšela a neviděla. Byly to chvíle, kdy zažívala mystické sjednocení s Bohem. Velice trpěla, protože se jí často zjevoval zlý démon, který se jí zjevoval jako anděl světla, aby ji uvedl do pokušení. Její anděl strážný jí však byl vždy nablízku, aby ji chránil.

Modlila se velice intenzivně za hříšníky, trpělivě snášela tíhu povinností starat se o vlastní rodinu i chudé, kterých bylo (a dodnes je) dostatek. Její velkou bolestí byla smrt svých dvou dětí a manžela. Tuto bolest však dokázala ve víře unést. Františku jsem si vybrala, protože byla statečná a hodně toho dokázala i přes své bolesti. Navíc se mi líbí, že je patronkou řidičů automobilů a můj otec se jmenuje František.

Svatý Antonín

Sv. Antonín se narodil dne 15. srpna 1195 v Lisabonu ve zbožné šlechtické rodině. Při křtu dostal sv. jméno Ferdinand, byl vychován duchovním při katedrálním chrámu P. Marie a stal se vzorem tichosti a zbožnosti. Zatoužil po řeholním životě, v čemž mu rodiče nebránili.

V patnácti letech si vyvolil klášter řeholních kanovníků sv. Augustina, který stál nedaleko města. Byl však rušen častými návštěvami a požádal o přeložení do kláštera sv. Kříže v Koimbře. Zde byl vysvěcen na kněze. Aby zůstal zcela neznámý, přijal nové jméno ke cti svatého praotce poustevníků, Antonín.

V roce 1222 provázel Antonín své spolubratry do města Forlí, kde byl vyzván ke krátké promluvě. Zanedlouho svými znalostmi ohromil všechny přítomné, až se jim zdálo, že s nimi mluví některý svatý apoštol. Když se o tom dověděl sv. František, byl Antonín jmenován kazatelem pro celou Itálii. Kam vkročil, prchala nenávist a zášť před teplem lásky Boží. Tyto velké změny způsobila svatost Antonínova, síla jeho modliteb a množství zázraků, kterými Bůh jeho slova potvrzoval.

Roku 1224 byl poslán do Francie, kde apoštolská činnost byla velmi obtížná a nebezpečná. Zde dosáhl světec velkých výsledků a udál se zde zázrak s Nejsvětější Roku 1226 zemřel sv. František, a tak se vydal zpět do Assisi. Byl jmenován provinciálem Romagny, kde si vedl s láskou a byl všemi ctěn. Obnovoval přísnou řeholní kázeň po všech podřízených kláštorech a ke konci své cesty přišel poprvé do Padovy. Nezalekl se špatných mravů, sporů a špatného náboženského života, ale kázal proti všem neřestem. Zlo prchalo před jeho hlasem a ve městě se stal miláčkem obyvatelstva.

Roku 1230 bylo opět shromáždění v Assisi, odkud byl Antonín vyslán ke sv. Otcí do Říma. Papež si ho velmi vážil a požádal ho, aby měl k velkému přítomnému shromáždění proslov. Ač kázal v latině, přece mu rozuměli všichni ve své mateřštině. Papež ho nazval „archou zákona a zbrojnicí Písem svatých“.

Pak byl jmenován apoštolským kazatelem, byl zbaven úřadu a věnoval se pouze činnosti misionářské. Na podzim přišel znovu do Padovy, kde byl hodně oblíben a kde často kázal velkému množství lidí. Následně se odebral do Camposanpiero, kde si chtěl v poustevně svých bratří odpočinout. Jeho nemoc, vodnatelnost, se velmi zhoršovala a on se již připravoval na smrt. Chtěl odnést do kláštera padovského, ale cestou se rozhodl zůstat v klášteře Arcella, nedaleko Padovy. Tam vykonal svatou zpověď a naposled pozdravil Královnu nebeskou oblíbenou písní. Když dozpíval, zazářil jeho obličej nebeskou blažeností a oči jeho pozvedly se vzhůru. Na otázku, co vidí, odpověděl: „Vidím svého Pána.“ Pomodlil se žalmy, přijal poslední pomazání a vypustil duši.

V pátek 13. června 1231 v nedožitých 37 letech zemřel. Biskup i provinciál rozhodli, aby dle svého přání byl pohřben Antonín v Padově. Všichni nesli hořící svíce a pěli žalmy a hymny. K papeži Řehoři IX. docházela četná poselstva s prosbami o svatořečení Antonína. Zázraků bylo tolik, že byl brzo ustanoven den kanonizace.

Necelý rok po smrti byl za všeobecného jásotu prohlášen za světce katolické církve a byl ustanoven jeho svátek v den jeho úmrtí, „ke cti a slávě Boha, Otce i Syna i Ducha Svatého, jemuž jest čest a kralování na věky věků. Amen.“

Svatá Rozálie

Postavení: panna, postevnice

Patron: Sicílie, zvláště Palerma, dále Neapole a Nice, vzývána jako ochránkyně před morem i dalšími epidemiemi, též před zemětřesením

Narodila se kolem roku 1100 na Sicílii v Itálii jako dcera hraběte Sinibalda. Vypráví se, že vynikala krásou i ctnostmi a tajně se zaslíbila Kristu, pro kterého se rozhodla žít v čistotě, odříkání a v samotě. Plány dítěte nebyly totožné s plány hraběcího otce, který pro ni vyhlédl ženicha. Ke svatbě však nedošlo. Její život je zamlžen mnoha legendárními vyprávěními. Údaje o jejím vstupu do kláštera sv. Basila a do augustiánského řádu nejsou zaručené, stejně jako útěk před ženichem. Jasně je, že se rozhodla pro poustevnícký život.

Při hledání místa k poustevníckému životu prošla hodně míst, až se nakonec na pokyn anděla usadila na Monte Pellegrino. Zde v jeskyni prožívala asketický a mystický život poustevnice. Před Rozáliinou smrtí, údajně na pokyn ve zvláštním vidění, jí mnich Cyril donesl eucharistii. Zemřela asi kolem roku 1166 na Monte Pellegrino u Palerma, kde byl v roce 1624 objeven její hrob. V první polovině toho roku vypukla v Palermu morová epidemie a na její zastavení začali věřící vzývat sv. Rozálii. V té době se podařilo v jeskyni na Monte Pellegrino objevit pod kamennou deskou ostatky, které patřili Rozálii. K vyzdvižení a přenesení ostatků světice údajně došlo 15. července a zároveň ustal i mor. V r. 1743 byla Sicílie opět sužována morem a i tehdy se občané Palerma obrátili s prosbami k sv. Rozálii a epidemie se městu vyhnula.

Svatou Rozálii jsem si vybrala především proto, že jsou mi sympatické její zájmy a záliby. Zároveň mi přijde zajímavé jméno samotné.

Svatý Václav

Svatého Václava (r. 907 – 935) jsem si vybral z toho důvodu, protože je jedním z mých velkých vzorů, jak v oblasti víry, tak v oblasti morálky a vlastenectví! Je to skutečný ochránce a vévoda České země, který dle mého nemá v dějinách českého státu obdoby!

Nemám v úmyslu kopírovat kompletní internetový obsah životopisu, jelikož si myslím, že napsáním jména Svátý Václav do internetu se o něm kdokoliv dozví potřebné informace! Vybral jsem pár důležitých pilířů, jeho života, které z něj dle mého světce udělaly, respektive se v daných situacích rozhodoval tak, že se světcem stal.

1. Narození – narodil se jako vnuk Svaté Ludmily, odtud pramení vzdělání a víra v Boha!
2. Domácí politika, podpora církve – stavby kostelů
3. Zahraniční politika a diplomacie – předcházel válkám
4. Smrt:

Boleslav pozval svého bratra Václava na hostinu při příležitosti svátku svatého Michala, k sobě do (Staré) Boleslavi. Druhý den ráno, ještě před rozedněním, se Václav vydal na ranní pobožnost. Potkal cestou Boleslava a řekl mu: „Včera jsi nám pěkně posloužil, Bůh ti to oplatí.“ Boleslav odpověděl: „A dnes ti chci takhle posloužit!“ a udeřil ho mečem do hlavy. Způsobil mu jen menší zranění, ale Václav se nechtěl bránit, aby neprolil krev svého bratra. Nato Boleslav přivolal své družiníky a ti Václava zabili. Podobně to alespoň vypráví legendy, např. asi nejstarší latinsky psaná, označovaná podle začátku textu *Crescente fide christiana*.

Rok úmrtí svatého Václava se nejčastěji uvádí 935. Dříve (asi do šedesátých let 20. století) se většinou uváděl rok 929, který se také vyskytuje v některých legendách. Tyto však byly sepsány až o mnoho desetiletí později a řada historiků poměrně složitými rozbory a porovnáním dostupných pramenů došla k závěru, že událost se odehrála s největší pravděpodobností v r. 935. Protože však nejsou k dispozici spolehlivé prameny, nemůže být zcela vyloučen rok 929, případně i jiné datum.

5. Současnost: Svátý Václav je světec, velký hrdina a ochránce České země, jehož ostatkům se může každý poklonit v chrámu sv. Víta na Pražském hradě
Takto jsem ve stručnosti shrnul život Svatého Václava, jehož jméno jsem si vybral jako biřmovací!

Svatý Jan Nepomucký

Svatý Jan Nepomucký byl generální vikář pražského arcibiskupa a mučedník katolické církve, jeden z českých zemských patronů.

Jan z Pomuku se narodil někdy kolem roku 1340 v Pomuku, který náležel nedalekému cisterciáckému klášteru pod Zelenou Horou. Od roku 1369 působil jako veřejný notář v Praze. Mezi lety 1383 a 1387 studoval církevní právo na Padovské univerzitě a studium ukončil jako doktor dekretů. Vrátil se roku 1387 a vyměnil svoje oltářnictví za místo kanovníka u sv. Jiljí. O dva roky později se stal kanovníkem a advokátem vyšehradské kapituly. V září 1389 byl jmenován generálním vikářem pražského arcibiskupa po Kuneši z Třebovle. Jan zastával úřad generálního vikáře, který již v 80. letech 14. století díky svým pravomocím hrál podstatnou roli ve správě arcibiskupství, v neklidné době sporu mezi arcibiskupem a králem.

Dne 20. března 1393 se brzo ráno sešel král Václav IV. s Janem z Jenštejna. Po krátké hádce nechal král zajmout čtyři muže z arcibiskupova doprovodu, Jana z Pomuku, Mikuláše Puchníka, míšeňského probošta Václava Knoblocha a laika arcibiskupského hofmistra Něpra z Roupova. Jan zemřel během tohoto mučení, ostatní byli propuštěni. Okolo deváté večer pak bylo jeho tělo svrženo z dnešního Karlova mostu do Vltavy.

Svatý Jan Nepomucký byl člověk, který byl za neprozrazení zpovědního tajemství ochoten podstoupit proces mučení. Myslím, že v dnešní době je velmi málo lidí, kteří by se zachovali stejně, a proto jsem si Svatého Jana Nepomuckého vybral za svého patrona.

Marie Magdalena

Narodila se někdy kolem roku Ježíšova narození. Podle Nového zákona patřila k prvním ženám, které se rozhodly následovat svého Mistra. Ježíš ji zbavil sedmi démonů, kteří jí nedovolovali vstoupit mezi slušné lidi.

Často citovaná legenda o ní vypráví, že byla velkou hříšnicí a až setkání s Kristem ji napravilo. V Marii Magdaleně získal Ježíš oddanou a věrnou průvodkyni. Od prvního setkání jej doprovázela. Naslouchala jeho slovům, doprovázela Krista na Křížové cestě, byla přítomná jeho smrti a stála pod křížem s Pannou Marií a Mariinou sestrou, když už všichni odešli. Později, když šla jeho mrtvé tělo pomazat a našla jeho hrob prázdný, byla první, které se Kristus po svém zmrtvýchvstání zjevil a pověřil právě ji, aby podala apoštolům zprávu o této události.

O jejím dalším životě vypravují již jen legendy. Odešla hlásat křesťanství do mnoha zemí a měst. Navštívila také Řím, kde se slovy „Kristus vstal z mrtvých“ podala císaři Tiberiovi červené vajíčko. Údajně v čase pronásledování křesťanů byla spolu se svým bratrem Lazarem a sestrou Martou zahrána na loď bez vesel, na volné moře. Na ní doplula do Francie a tam také hlásala evangelium. Podle jiné verze žila kajícnice v pustinách u Baume, několik kilometrů východně od Aix-en-Provence. Zde prý kolem poloviny 1. století Marie Magdalena zemřela.

Její atributem se stala lebka, symbol pouště a lidské pomíjivosti. Díky pověstem vznikla ve Francii dvě poutní místa: Vézelay a Saint-Maximin-la-Sainte-Baume.

Marie Magdalena

Marie z Magdaly není představována v evangeliu jako velká hříšnice, kterou Ježíš obrátil, ale jako hlasatelka jeho vzkříšení.

Západní tradice ztotožnila po vzoru sv. Řehoře Velkého do jedné osoby Marii Magdalénu, Marii z Betánie a hříšnici, která v domě farizeje Šimona umývala Ježíšovi nohy a osoušela je svými vlasy. Jen málo západních autorů se od této interpretace distancovali. Východní tradice však měla stále za to, že se jedná o tři různé ženy. Nejnovější studie dávají za pravdu právě jim.

Marie pocházela z Magdaly (město na břehu Genezaretského jezera). Ježíš ji uzdravil od jejích chorob a ona se stala jeho učednicí. Narodila se někdy kolem roku Ježíšova narození.

Patřila mezi obětavé ženy, které doprovázely Krista na jeho cestách a sloužily mu. Ježíš v Magdaléně našel oddanou a věrnou průvodkyni. Od prvního setkání jej doprovázela. Naslouchala jeho slovům, doprovázela jej na Křížové cestě, byla přítomná jeho smrti a stála pod křížem se dvěma dalšími ženami (Marií a Mariinou sestrou), když už všichni odešli. Později, když šla jeho mrtvé tělo pomazat a našla jeho hrob prázdný, byla první, které se Kristus po svém zmrtvýchvstání zjevil a pověřil právě ji, aby podala apoštolům zprávu o této události.

Díky legendám se stala Máří Magdalena patronkou mnoha řemesel a živností. Nejvíce se k ní dozajista utíkají zkroutené ženy a kající se hříšníci.

A čím mě Marie Magdaléna oslovila, že jsem si ji vybrala jako svého biřmovacího patrona?

Asi většina mladých lidí se v dospívání hledá, neví, kterým směrem se má dát a zda tato cesta, po níž se vydají, je ta správná. Mnohdy se cítí člověk zmatený, někdy při své cestě klopýtne, a každé větší odklonění od desatera ho vzdaluje od Boha. Někdy je těžké vrátit se zase zpět a právě život Marie Magdalény byl pro mě hnacím motorem. I já chci být ta, která následuje Krista, je jeho obětavou služebnicí. Myslím si, že právě ona může být každému z nás velikým povzbuzením a příkladem. Ježíšovu výzvu k obrácení vzala vážně a měla odvalu uznat své hříchy a odvrátit se od nich tak upřímně a rozhodně, že se nebála stát pod křížem a trpět s Ježíšem. Dokážu být taková i já? Budu se o to ze srdce snažit...

Svatý Vojtěch

Vojtěch byl synem Slavníka, jehož rod sídlil v Libici nad Cidlinou. Měl 5 sourozenců. Základní vzdělání Vojtěchovi zprostředkovali kněží z Libice. Ve studiu pokračoval v Magdeburku, kde jako nadaný žák působil devět let. 19. února 982 byl magdeburským biskupem Adalbertem a za účasti Boleslava II. v Levém Hradci biřmován. Také zde získal první stupeň vyššího kněžského svěcení – podjáhenství. Po návratu do Prahy se stal pomocníkem prvního českého biskupa Dětmara; po jeho smrti se Vojtěch stal druhým pražským biskupem. Jeho investitura proběhla ve Veroně tehdejším císařem Otem II..

Sv. Vojtěcha jsem si vybral, protože byl odhodlaným šířitelem křesťanské víry. V převážně pohanských krajích – v Čechách, na Moravě a Slovensku – se snažil vymýtit největší nešvary tehdejší společnosti, zejména obchod s otroky, mnohoženství a alkoholismus. Po pěti letech v úřadu Vojtěch v roce 988 znechuceně opustil Prahu a odcestoval společně s bratrem Radimem k papeži Janu XV.

Odchod biskupa z jeho působiště nebyl pro české knížectví dobrou vizitkou. Proto český kníže Boleslav II. vyslal poselstvo, které mělo Vojtěcha přesvědčit k návratu. Ten žádosti v roce 992 vyhověl. Do Prahy s sebou přivedl skupinu italských mnichů a pro ně založil Břevnovský klášter, který byl jako první mužský klášter v Čechách vysvěcen 14. ledna 993. Poměry v českém knížectví se však od Vojtěchova odchodu nijak nezměnily, proto se roku 994 rozhodl opustit svůj úřad podruhé. Vyvraždění slavníkovského rodu, ke kterému došlo o rok později, bylo hlavním důvodem, proč byl tento druhý odchod definitivní. V roce 996 se ještě pokoušel dohodnout na podmínkách opětného návratu, tyto snahy však vyzněly naprázdno.

Po vyvraždění Slavníkovců Vojtěch pobýval v klášteře sv. Alexia na Aventinu, později se odebral do Polska ke knížeti Boleslavu Chrabrému s cílem podniknout misijní cestu k pohanským Luticům nebo Prusům. Za cíl byly nakonec vybrány pobaltské Prusy. Misie vedla podél břehů Visly a Gdaňského zálivu. Roku 997 dorazil spolu se svými druhy a polským vojenským doprovodem do Sambie, nejbohatšího kraje Pruska. Během obtížné evangelizace nechal Vojtěch mýtit i pohanské posvátné duby. Na jednom z těchto míst zapovězeném pohanům byl při bohoslužbě i se svými druhy 23. dubna 997 zavražděn kopím.

Boleslav Chrabrý se chopil příležitosti získat pro mladé polské knížectví vlastního mučedníka a světce. Vojtěchovy ostatky od Prusů vykoupil (prý je vyvážil zlatem) a uložil je v sídelním Hnězdně. Zpět do Čech je odvezl český kníže Břetislav I.

Svatá Veronika

Jako svého patrona při biřmování jsem si vybrala sv. Veroniku. Narodila se v Jeruzalémě. O jejím životě se ví jen málo, ale podle tradice žila ve stejné době jako Ježíš a byla přítomna při jeho odsouzení ve Velký pátek. Když Ježíš nesl kříž, zuřivý dav na něj křičel a plival. Jeho tvář byla pokryta potem, krví a blátem. Sotva se držel na nohou. Pozorovat Ježíše bylo pro Veroniku tak bolestné, že vystoupila z rozzlobeného davu přesto, že riskovala svůj život, a proto jsem si jí vybrala. Za tento skutek jí obdivuji. Se skutečným soucitem si poklekla před Ježíše a svým závojem jemně očistila jeho tvář. Tento jednoduchý, laskavý skutek se stále ozývá celým světem. Dokonce je připomínán i na šestém zastavení kříže na Křížové cestě. Během dějin byla Veronika i její závoj součástí různých legend. Podle populární Italské legendy byl závoj použit na vyléčení římského císaře Tiberia. Francouzská legenda tvrdí, že Veronika přišla do okolí Bordeaux krátce po Nanebevstoupení Krista a mnoho let tam kázala. Ve všech formách je Veroničin příběh lekcí o nesobeckém soucitu a inspiruje nás, abychom jeden druhému prokazovali lásku. Svatá Veronika prokázala soucit jednoduše, ale bylo to neuvěřitelně účinné.

Svatá Anastázie

Žila v 3. století. Byla jednou z nejvznešenějších a nejkrásnějších římských dívek. Její otec byl pohan Praetextatus a matka Flavia byla křesťanka. Ta dceru vychovávala v křesťanské víře. Po matčině smrti otec Anastázii zasnoubil s urozeným pohanem Publiem a dívka, i když se ze všech sil vzpírala, byla k sňatku nakonec donucena. Publius byl brutální člověk a velký zhýralec. Z křesťanské víry si tropil posměch a Anastázii surově týral. Ta hledala útěchu v modlitbě a ve skutcích křesťanského milosrdenství. Když to bylo možné, navštěvovala uvězněné křesťany, povzbuzovala je ve víře a podplácela žaláři, kteří jí pak dovolili nosit vězňům jídlo a nápoje. Publiovi se to doneslo, a proto nařídil služebníkům, aby Anastázii všude sledovali. Nakonec jí nedovolil ani vycházet ven, odloučil jí ode všeho styku se světem a držel ji přísně zavřenou v domácnosti.

Pojednou však nastal v jejím životě obrat k lepšímu. Císař Dioklecián poslal Publia k perskému dvoru jako vyslance. Než Publius odjel, přikázal služebníkům, aby Anastázii přísně střežili. Cestou však zemřel a Anastázie byla rázem zbavena všeho soužení. Stala se paní obrovského majetku. Opět sloužila pronásledovaným křesťanům. Jejím duchovním vůdcem se stal sv. Chrysogon. Za Diokleciánova pronásledování křesťanů byl zatčen a měl být popraven v Aquileji v severní Itálii. Anastázie ho doprovázela k místu popravky a tam byla zajata a uvržena do žaláře v Sirmiu. Nejprve se proti ní jako vážené Římance báli zakročit a hlavně je zajímal její velký majetek. Když však Anastázie řekla, že všechno rozdala chudým, odevzdali ji soudci, aby s ní naložil podle zákona. Ve vězení podstoupila týrání hladem a mnohá jiná mučení. Nakonec byla jako křesťanka odsouzena k smrti. Posadili ji do dřevěného člunu a vypustili na širé moře v domnění, že se utopí. K údivu všech se člun nepotopil. Proto byla Anastázie ještě s dalšími křesťany kolem r. 340 upálena.

Chrání proti chorobám hlavy a proti bolestem prsou, když je manžel proti víře. Je ochránkyní vdov, mučedníků, tkalců a týraných žen.

Atributy: palma, meč, kříž a nádoba (váza) s mastí v ruce (pomazávala těla mrtvých mučedníků), nůžky, někdy bývá zobrazováno její mučednictví. V Ravenně u sv. Apolináře na mozaice má sv. Anastázie závoj a v ruce drží korunu.

Proč Anastázie?

Sv. Anastázii jsem si vybrala proto, že si myslím, že by si měli z jejího života brát všichni příklad. Byla vychovávána k víře, i když byl její otec pohan a víru odsuzoval. Anastázie nepřestala věřit a modlit se, i když ji její muž kvůli víře týral. A nakonec rozdala všechn svůj majetek chudým. Sv. Anastázie je pro mě velkým vzorem.

Svatá Anežka Česká

Svatá Anežka Česká je patronkou Čech, nemocných, chudých, trpících a plynárenských pracovníků.

Anežka žila ve 13. století a byla dcerou Přemysla Otakara I. Zaslíbil ji následníku císaře Fridricha II., pozdějšímu králi Jindřichu VI. a poslal na dvůr Babenberků do Rakous, aby se naučila dvorským mravům. Anežka však už dávno toužila vstoupit do kláštera, ale pro otcův odpor se to mohlo uskutečnit až po jeho smrti roku 1230. Příkladem jí byli František a Klára z Assisi, kteří opustili vznešené příbytky svých rodičů a bydleli v kláštorech menších bratří a sester na okraji města, kde se dělili s chudými o jejich úděl. Mezi pražskými minority byli dva mniši, jeden z Wormsu, druhý Dětrich z Kutné Hory, kteří Anežku doporučili svaté Kláře, jež k ní našla brzy tak srdečný vztah, že jí nazývala "polovinou své duše". Uchovaly se čtyři láskyplné listy, které napsala Klára Anežce. Týkají se fundace a vnitřního uspořádání kláštera Klarisek, které Anežka v Praze založila. Z jejího podnětu postavil její bratr Václav I. klášter zvaný České Assisi, jehož první abatyší se stala Anežka. Tam byla roku 1282 pohřbena, ale její hrob nebyl dosud přes usilovné pátrání objeven. Při ženském klášteře byl současně založen menší klášter františkánů, což vedlo k postavení dvou sousedících kostelů, sv. Františka, ženského, a sv. Salvátora, mužského.

Neobyčejný význam v tomto rozlehlém komplexu budov měla nemocnice, jejíž špitální bratrstvo povýšil papež Alexandr IV. na řád křížovníků s červenou hvězdou. Klášter klarisek, jehož srdcem i duší byla Anežka, měl takovou přitažlivost, že do něho vstupovaly dcery nejvyšší české šlechty, které vyrůstaly v hojnosti, nadbytku a nyní vedly život krajní chudoby, odříkání a pokání. Za Josefa II. byl klášter roku 1782 zrušen.

Svatá Anežka Česká se vyobrazuje především s modelem kostela v ruce. Je zobrazována v řeholních šatech s korunkou, někdy má odložený královský šat a korunu; u nohou ubožáka; ošetřuje nemocné a uděluje almužnu; sytí hladové.

Proč Anežka?

Svatou Anežku Českou jsem si vybrala jednak proto, že její jméno nosila moje prababička a také proto, že je pro mě velkým vzorem. Přesto, že ji chtěli několikrát provdat za císaře, dala přednost službě Kristu, životu v chudobě a tím se zřekla všeho bohatství. Mnoho lidí by si z ní mělo vzít příklad a nemít zaslepené oči jen majetkem, který jim může bránit v následování Krista po vzoru svaté Anežky.

Svatý Václav

Patron České země, se narodil knížeti Vladislavu I. a jeho ženě Drahoslavě asi roku 907. Byl velice vzdělaný, od mládí jej vedla ke křesťanství jeho babička svatá Ludmila. Jeho otec zemřel, když bylo Václavovi asi 13 let.

O pár let později se stal českým knížetem. Jako vládce České země se snažil vymístit pohanské zvyky a prosazoval křesťanství. Od saského krále získal Václav relikviář s ostatkem ruky sv. Víta, pro který nechal postavit rotundu v Praze. Snažil se též o mírové soužití se sousedními vládci. Například s Bavorským králem, kterému platil za mír a to považoval jeho bratr Boleslav za slabost. Naplánoval tedy Václavovu vraždu, kterou provedli 28. září roku 935 najatí vrazi před kostelem ve Staré Boleslavi. Sám Boleslav, uvědomiv si svoji chybu, prohlásil Václava záhy po jeho smrti za svatého.

Václavovi je připisováno několik zázraků. Jedním ze zázraků, které se staly za světčova života, je vidění odbojného kouřimského knížete Radslava, který údajně uviděl na Václavově čele zářící znamení kříže se dvěma anděly kolem něho, a proto se mu v bitvě vzdal. Zázraky spojené s Václavem se děly hlavně po jeho smrti.

Jméno tohoto světce jsem si vybral pro jeho zásluhy o pokřesťanštění naší země, a že dokázal rozepře mezi lidmi řešit bez použití síly, ale s Boží pomocí. I v dnešní době, kdy jsou křesťané v naší zemi v menšině, stejně jako v době Václavově, bych se chtěl nechat vést jeho příkladem.

„Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím!“